

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

Μόνο εκείνοι
ήξεραν τι σήμαιναν
αυτά τα πέντε
κλειδιά
και πόσο πολύ
προσπάθησαν
να κλειδώσουν
μακριά τους
την ευτυχία.

τα πέντε
κλειδιά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ
ΕΚΔΟΣΗ:
80.000
ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα πέντε κλειδιά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λένα Μαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Λένα Μαντά, 2014

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Benjamin Harte/Arcangel Images,
Peter Hatter, Elisabeth Ansley, Clayton Bastiani/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014, 80.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0521-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΛΕΝΑΣ ΜΑΝΤΑ

- Βαλς με δώδεκα θεούς*, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2005
Θεανώ, η Λύκαινα της Πόλης, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2006
Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2007
Η άλλη πλευρά του νομίσματος, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2008
Έρωτας σαν βροχή, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2009
Το τελευταίο τσιγάρο, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2010
Δεν μπορεί, θα στρώσει! (διηγήματα), Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2010
Χωρίς χειροκρότημα, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011
Όσο αντέχει η ψυχή, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012
Με λένε Ντάτα, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2013
Ήταν ένας καφές στη χόβολη, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2014

Στον άντρα μου

*Λίγα λόγια
από μένα...*

Αυτό κι αν ήταν αλλόκοτο βιβλίο! Από πού να αρχίσω και πού να τελειώσω... Δεν ήθελε να ξεκινήσει με τίποτα, δεν μπορούσε να τελειώσει με τίποτε! Ας τα πάρω, όμως, από την αρχή...

Πρώτα απ' όλα, όταν γεννήθηκε η ιδέα, την απέρριψα! Από πού κι ως πού εγώ να γράψω κάτι που, αν δεν ήταν αστυνομικό, είχε πάντως τις... αποχρώσεις του; Πώς θα κατάφερα κάτι που πάντα φοβόμουν; Έριξα την προσοχή μου σε κάτι άλλο που σκέφτομαι από καιρό. Ούτε αυτό ήθελε να βγει, όμως!

Και ξαφνικά στην έκθεση βιβλίου στο Ζάππειο μια αναγνώστρια, η Ειρήνη, φεύγοντας, μου είπε κάτι που θεώρησα πως, αν δεν ήταν σημάδι, του έμοιαζε αρκετά. Μου δήλωσε: «Πολύ θα ήθελα να σε δω και σε κάτι αστυνομικό!» Αυτό ήταν... Εκείνη τη στιγμή ήξερα ότι θα έγραφα το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας. Ή έτσι νόμισα τουλάχιστον...

Όλα εναντίον μου! Κοσμογονικές αλλαγές, ανατροπές, πολλές στεναχώριες στο φιλικό μου περιβάλλον με γονάτισαν στην κυριολεξία. Με πολύ κόπο έπιασα το νήμα, κι εδώ χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον γιο μου, τον Αλέξανδρο. Το παλικάρι μου πέρασε ώρες να συζητάει μαζί μου κάθε πιθανή εκδοχή του βιβλίου, με συμβούλευε, με βοηθούσε να μην κάνω λάθη, μου έδινε ιδέες, με ενθάρρυνε και με έκανε να συνεχίζω. Αρκετές φορές έψαχνε στο διαδίκτυο λεπτομέρειες που χρειαζόμουν και μου τις παρουσίαζε, δίνοντάς μου ακόμα ένα κίνητρο να προχωρήσω. Πρώτη φορά μέχρι και η κόρη μου κινητοποιήθηκε, είχε λόγο και άποψη ως προς την ιστορία. Ξαφνικά έγιναν... οικογενειακή υπόθεση τα πέντε κλειδιά!

Κι όταν επιτέλους ολοκληρώθηκε το βιβλίο, όταν έγραφα τη

λέξη «τέλος», τότε συνειδητοποίησα πόσο μεγάλη αλήθεια είναι αυτό που λέω πάντα: δεν υπάρχει καλύτερο ταξίδι μυαλού από αυτό που μόνο ένα βιβλίο μπορεί να προσφέρει! Τα πέντε κλειδιά με κράτησαν όρθια και λειτουργική. Το μυαλό έφευγε μακριά, γινόταν ένα με την ηρωίδα και τις αγωνίες της. Η Λένα δεν υπήρχε εκείνες τις ώρες...

Γι' αυτό και αφιερώνω το συγκεκριμένο βιβλίο εξ ολοκλήρου στον άντρα μου και στα παιδιά μου και τους ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου που είναι δίπλα μου σε κάθε βήμα...

Λένα Μαντά

Εισαγωγή

Λάθος... Λάθος. Όλο το σκηνικό ήταν λάθος... Ο ήλιος έκαιγε, η μέρα ήταν ζεστή, απόλυτη ησυχία επικρατούσε, όλα φάνταζαν γαλήνια, κι όμως κάτι δεν ήταν σωστό. Έψαξε μέσα στο ταραγμένο της μυαλό να βρει τι ήταν αυτό που την ενοχλούσε. Πιο πολύ ήταν η ησυχία τελικά. Τέτοια ώρα η Μαργαρίτα, το μικρό λευκό της λουλουδάκι, έπρεπε να παίζει ξέγνοιαστη στον κήπο, με τα μάγουλά της κατακόκκινα από τα τρεχαλητά με τους φανταστικούς της φίλους, τα ξεφωνητά της να ακούγονται τριγύρω και την Κατερίνα να τρέχει πίσω της να την προλάβει. Εκεί τελικά ήταν το λάθος. Το σπίτι έδειχνε ακατοίκητο· μέχρι και τα παραθυρόφυλλα ήταν ερμητικά κλειστά. Προσπάθησε να ανασκαλέψει τη μνήμη της. Ίσως το παιδί και η νταντά του είχαν να πάνε κάπου. Της το είχε πει η Κατερίνα, κι εκείνη το είχε ξεχάσει. Κενό...

Καμία υπενθύμιση για μια προγραμματισμένη έξοδο των δυο τους δεν ήρθε για να καταπολεμήσει αυτό το καρδιοχτύπι που άρχισε να σχηματίζει κόμπο στον λαιμό της και να εμποδίζει τις ανάσες της να βγαίνουν ρυθμικές.

Άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου και ξαφνικά της φάνηκε πολύ πιο βαριά απ' ό,τι συνήθως. Έλυσε τη ζώνη της και γλίστρησε έξω από το μεγάλο όχημα. Την είχε πονέσει όταν πριν από δέκα χρόνια της επιβλήθηκε να απαρηθθεί το μικρό, χαριτωμένο αυτοκινήτάκι της και να κυκλοφορεί με κάποιο από τα πανάκριβα και θηριώδη αυτοκίνητα που της παρείχε ο άντρας της και που ταίριαζαν με την κοινωνική τους θέση και την οικονομική τους επιφάνεια. Θα ήταν τρομερά υποτιμητικό η σύζυγος του Ορέστη Δελμούζου να οδηγήει το ίδιο αυτοκίνητο με

οποιαδήποτε κοινή θνητή. Οι διαμαρτυρίες της καταποντίστηκαν από το βάρος των επιχειρημάτων του Ορέστη αλλά και από τη σταθερή του απόφαση να της επιβάλει τον τρόπο ζωής του. Άλλωστε, κάπως έτσι κανονίστηκαν όσα την αφορούσαν, και από ξέγνοιαστη και ερωτευμένη κοπέλα βρέθηκε να κατοικεί σ' ένα καλά φυλασσόμενο φρούριο στην Πολιτεία, ανάμεσα σε μια στρατιά υπηρέτες και σωματοφύλακες, που οι μεν έτρεχαν να προλάβουν κάθε της επιθυμία και οι δε την ακολουθούσαν σε κάθε της βήμα. Κάθε Τρίτη και Πέμπτη, τα τελευταία τέσσερα χρόνια, επινοούσε καθετί για να ξεφεύγει και να τρέχει εκεί όπου ο μικρός θησαυρός, και το μεγάλο της μυστικό ταυτόχρονα, την περίμενε με ανοιχτή την αγκαλιά της. Μόνο που σήμερα η πόρτα παρέμενε κλειστή, και η ησυχία τής τρυπούσε τα αυτιά, την ενοχλούσε, την τρέλαινε.

Με γρήγορα βήματα πλέον προχώρησε προς το μικρό σπίτι με τα κλειδιά της στα χέρια. Ακόμα και ο ήχος της πόρτας την ώρα που την άνοιγε είχε κάτι που δεν της άρεσε. Απόλυτη σιωπή επικρατούσε. Ή μήπως όχι; Τι ήταν αυτοί οι πνιχτοί ήχοι που άκουγε; Μπήκε στο σκοτεινό σπίτι με το σώμα της τεντωμένο σαν χορδή. Αγνόησε τον πόνο στο πόδι της, όταν κάπου χτύπησε, και βάδισε στον διάδρομο. Μια μικρή στάση για να αφουγκραστεί, να καταλάβει από πού έρχονταν οι υπόκωφοι ήχοι, οι μόνοι που πρόδιδαν ότι το σπίτι δεν ήταν εντελώς έρημο. Θαρρείς και κάποιος προσπαθούσε να τη φωνάξει, κι όλο αυτό ακουγόταν από την αποθηκούλα στο βάθος του διαδρόμου, δίπλα από την κουζίνα. Με την ανάσα της να βγαίνει διαρκώς πιο δύσκολα άνοιξε διάπλατα την πόρτα, και το θέαμα που αντίκρισε την εμπόδισε να βγάλει την κραυγή που ανέβηκε στα χείλη της. Στον μικρό και σκοτεινό χώρο, δεμένη χειροπόδαρα και φιμωμένη καλά, βρισκόταν η Κατερίνα, η νταντά της Μαργαρίτας, με τα μάτια διεσταλμένα από τον φόβο και γεμάτα δάκρυα, ενώ από τη μύτη της κυλούσε ένα ματωμένο ρυάκι που κατέληγε στο σφραγισμένο στόμα της.

Δεν είχε την πολυτέλεια να λιποθυμήσει. Έλυσε με νευρικές κινήσεις πρώτα το μαντίλι που έφραζε το στόμα της κοπέλας και μετά ασχολήθηκε με τα χέρια και τα πόδια της. Ελεύθερη από τα δεσμά της, η Κατερίνα έπεσε στην αγκαλιά της νέας γυναίκας που την είχε ελευθερώσει κλαίγοντας γοερά.

«Κυρία Κυβέλη...» έλεγε ανάμεσα στους λυγμούς της. «Συγγνώμη, κυρία Κυβέλη... Δεν... δεν ξέρω πώς... πώς έγινε. Δε φαντάστηκα... Δεν ήξερα...»

«Πάψε!» της φώναξε η γυναίκα και την τράνταξε. «Τι έγινε; Πού είναι το παιδί;» ζήτησε να μάθει, αλλά ολοφάνερα η Κατερίνα ήταν σε κατάσταση σοκ και δε θα τη βοηθούσε, τουλάχιστον προς το παρόν.

Με την αγωνία να καταφέρει γερές δαγκωματιές στην ψυχή της, παράτησε την κοπέλα και άρχισε να ψάχνει το υπόλοιπο σπίτι. Στο δωμάτιο της μικρής επικρατούσε τάξη, όπως και σε όλους τους χώρους. Κανένα σημάδι ζωής δε φανέρωνε ότι μπορεί να κρυβόταν ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρονών στα λίγα τετραγωνικά του. Ξαναγύρισε κοντά στην Κατερίνα, που, παραπατώντας, είχε φτάσει μέχρι την κουζίνα. Την άρπαξε από τα μπράτσα και την τράνταξε πάλι ελαφρά.

«Κατερίνα, προσπάθησε να συνέλθεις και πες μου πού είναι το παιδί...»

Κατέβαλε τιτάνια προσπάθεια για να ακουστεί ήρεμη, όταν το μόνο που ήθελε ήταν να ουρλιάξει. Η Κατερίνα, όμως, βρισκόταν στα πρόθυρα κατάρρευσης, δεν ήταν σε θέση να μιλήσει. Με νευρικές κινήσεις την έβαλε να καθίσει, της έδωσε ένα ποτήρι νερό και με μια πετσέτα της σκούπισε τα αίματα από τη μύτη. Πρόσεξε πως υπήρχε κι ένα καρούμπαλο στην κορυφή του κεφαλιού της, ενώ ήταν φανερό πως όποιος την έδεσε είχε σφίξει από τον υπερβολικό ζήλο του τόσο πολύ τα χέρια της, ώστε οι καρποί της ήταν μελανιασμένοι. Την ξαναρώτησε τι είχε συμβεί, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση, και ο θυμός παραμέρισε κάθε άλλο συναίσθημα. Αυτήν τη φορά άρπαξε την κοπέλα, την

έστησε όρθια στα πόδια της και η φωνή της σκαρφάλωσε μέχρι την υστερία όταν της μίλησε.

«Κατερίνα, λέγε γιατί θα σε σκοτώσω! Πού είναι η Μαργαρίτα;»

Χωρίς να σηκώσει τα μάτια της από το πάτωμα, όπου τα είχε καρφωμένα, η Κατερίνα ξέσπασε σε νέα κλάματα και ανάμεσα στα αναφιλητά τής έδωσε την απάντηση.

«Την πήραν, κυρία Κυβέλη... Την πήραν!»

Ανοιγόκλεισε τα μάτια η γυναίκα, πήρε βαθιά ανάσα για να καταπολεμήσει την ξαφνική ναυτία και ύστερα έσφιξε κι άλλο τα μπράτσα της κοπέλας.

«Ποιοι την πήραν, Κατερίνα; Μίλα επιτέλους! Τι έγινε εδώ μέσα;»

Δε χρειάστηκαν παρά λίγα λεπτά για να πάρει τις εξηγήσεις που ζητούσε, οι οποίες ήταν λίγες και συγκεχυμένες. Όπως κάθε μέρα, οι δυο τους έπαιρναν πρωινό στην κουζίνα. Χτύπησε η πόρτα, κι ενώ η άγνωστη φωνή τής έλεγε πως έπρεπε να παραλάβει κάποιο δέμα από την κυρία Κυβέλη Δελμούζου, μόλις άνοιξε, όρμησαν μέσα δύο άντρες με κουκούλες, τη χτύπησαν, την έδεσαν και την έκλεισαν στην αποθήκη. Άκουσε τις φωνές τους, το κλάμα της Μαργαρίτας και αμέσως μετά την πόρτα να κλείνει. Δεν ήξερε να της πει τίποτα περισσότερο, αλλά δε χρειάζοταν κιόλας. Η Κυβέλη ξέσφιξε τη λαβή της, και η κοπέλα σωριάστηκε σαν άδειο σακί στην καρέκλα πίσω της, μόνο που τη μιμήθηκε και η ίδια. Το κεφάλι της έκαιγε, τα μάτια της έτσουζαν, η ανάσα της ένας ρόγχος που δεν έλεγε να βγει. Τι είδους εφιάλτης ήταν αυτός που δεν την άφηνε να ξυπνήσει, όσο κι αν το ήθελε; Επειδή αληθινό δε γινόταν να είναι όλο αυτό. Μόνο εφιάλτης... Τα ερωτήματα άρχισαν να στροβιλίζονται εντός της. Γιατί τη Μαργαρίτα; Ποιοι ήταν αυτοί που γνώριζαν την ύπαρξή της και αποφάσισαν να δράσουν με αυτό τον τρόπο; Επιπλέον, πώς γνώριζαν τη σχέση της με το μικρό λευκό λουλουδάκι και τα οφέλη που θα τους απέφερε η αρπαγή της; Και το παιδί; Ήταν

άραγε καλά; Για πόσο; Οι απαγωγείς πολλές φορές δεν αφήναν ζωντανά τα θύματά τους, ακόμα κι αν είχαν πάρει όσα λύτρα ζητούσαν. Στην τελευταία σκέψη τίναξε με απόγνωση το κεφάλι της, σε μια προσπάθεια να διώξει από το μυαλό της την αποτρόπαια ιδέα.

«Κυρία Κυβέλη, τι θα κάνουμε τώρα;» τόλμησε να ρωτήσει η Κατερίνα και η φωνή της τσάκισε. «Θα καλέσετε την αστυνομία;»

«Όχι! Δηλαδή δεν ξέρω... Κάτι πρέπει να κάνω. Αλλά τι; Αν αυτοί μάθουν ότι κάλεσα την αστυνομία, μπορεί να της κάνουν κακό! Θεέ μου, γιατί;»

Η τελευταία ερώτηση, σαν από μόνη της, κατάφερε επιτέλους να ελευθερώσει τα δάκρυα που τόση ώρα παρέμεναν εγκλωβισμένα στα μάτια της, και δίχως καμία αυτοσυγκράτηση πλέον το κλάμα έγινε θρήνος, με την κοπέλα δίπλα της να συμπάσχει και να κλαίει κι εκείνη σιωπηλά. Δεν μπορούσε καν να κοιτάξει την εργοδότριά της. Οι τύψεις αντάμωναν την ανησυχία για το μικρό κορίτσι που είχε εξαφανιστεί και που τόσο πολύ αγαπούσε. Το είχε πάρει στα χέρια της νεογέννητο και δεν το άφησε λεπτό από κοντά της όλα αυτά τα χρόνια. Ήταν μια δεύτερη μάνα. Ή μήπως η πρώτη, αφού η φυσική μπορούσε να είναι απλώς επισκέπτρια;

«Κυρία Κυβέλη, συγγνώμη... Εγώ δεν...» προσπάθησε να πει, αλλά η δυνατή φωνή της εργοδότριάς της τη σταμάτησε.

«Σκασιμός! Άσε με να σκεφτώ, Κατερίνα. Τι ώρα έγινε όλο αυτό;»

«Λίγο πριν από τις εννιά...»

Κοίταξε το ρολόι της. Κόντευε δώδεκα. Σηκώθηκε και πήγε προς την τσάντα της. Αναζήτησε το κινητό της, αλλά δε βρήκε καμία κλήση. Οι απαγωγείς δεν είχαν επικοινωνήσει ακόμα. Έπρεπε πρώτα να τοποθετήσουν σε κάποιον ασφαλή χώρο το θύμα τους, σκέφτηκε, και επιπλέον αυτό που επιδίωκαν ίσως ήταν να της σπάσουν τα νεύρα, ώστε να υποκύψει αμέσως σ' αυτό που θα της ζητούσαν. Κοίταξε γύρω της κι ένιωσε τους τοίχους να

την πλησιάζουν, να στενεύουν για να τη συνθλίψουν, το οξυγόνο σωνόταν στα σωθικά της. Πού να ήταν τώρα η μικρή; Την είχαν χτυπήσει; Σίγουρα θα την είχαν δεμένη, κι εκείνη θα φοβόταν. Ίσως έκλαιγε, τη ζητούσε. Ο πανικός άρχισε να φουσκώνει σαν κύμα και να πλημμυρίζει το σύστημά της και φοβήθηκε ότι θα λιποθυμούσε. Μια βαθιά ανάσα έδιωξε την τάση λιποθυμίας κι έφερε τη μάταιη ανάγκη να τρέξει, να ψάξει μόνη της, να βρει η ίδια τη Μαργαρίτα. Το πρώτο βήμα προς την έξοδο έγινε, αλλά στο δεύτερο είχε κιόλας σταματήσει. Το μυαλό της αναγνώριζε πως μια τέτοια κίνηση ήταν ανέλπιδη.

Ο ήχος του κινητού της την έκανε να αναπηδήσει. Κοίταξε την οθόνη και αναστέναξε. Πολύ κακός συγχρονισμός... Πήρε βαθιά ανάσα πριν απαντήσει και προσπάθησε να ελέγξει τη φωνή της, να ακουστεί ήρεμη.

«Έλα, Ορέστη», είπε κοφτά.

«Πού είσαι;»

«Τι θες;»

Μόνο ερωτήσεις. Καμία απάντηση...

«Τα παιδιά μου είπαν ότι πάλι έφυγες μόνη σου».

«Ναι. Είναι Πέμπτη, νομίζω, και ξέρεις το πρόγραμμά μου!»

«Το ότι δέχτηκα αυτό τον γελοίο όρο σου δε σημαίνει ότι μ' αρέσει κιόλας! Θ' αργήσεις;»

«Δε νομίζω... Και τώρα σε κλείνω, επειδή δεν κάνει να μιλάω με τη μάσκα που μου έχουν βάλει! Θα τα πούμε το βράδυ».

Δεν περίμενε να της πει τίποτε άλλο. Τα αποθέματα της ψυχραιμίας της εξανεμίζονταν και το έκλεισε. Πλήρως πολλά στην αισθητική της για να την κάνει συνένοχο. Υποτίθεται ότι δύο φορές την εβδομάδα περνούσε το κατώφλι της κι έμενε εκεί όσες ώρες ήταν απαραίτητο κι έπειτα από μαραθώνιες συζητήσεις και λογομαχίες είχε αποσπάσει το προνόμιο να πηγαίνει ασυνόδευτη. Τέσσερα χρόνια τώρα ζούσε μέσα στο ψέμα, ήταν εγκλωβισμένη στην υποκρισία της, στο σκηνικό που η ίδια είχε δημιουργήσει, και τώρα το πλήρωνε η μόνη που δεν έφταιγε, η Μαργαρίτα...

Το στήθος της πονούσε από την έλλειψη οξυγόνου. Από την κουζίνα η Κατερίνα ακουγόταν να κλαίει σιγανά. Άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον μικρό και φροντισμένο κήπο. Ο ήλιος είχε χαθεί πια, βαριά μολυβένια παραπετάσματα τον έκρουβαν, και η ατμόσφαιρα μύριζε βροχή. Σήκωσε το κεφάλι και είδε τα σύννεφα να κρέμονται απειλητικά από πάνω της. Απόρησε με τον εαυτό της που μπορούσε ακόμα να προσέχει λεπτομέρειες του ουρανού. Μεγάλες μπάλες φτιαγμένες από βαμβάκι ταξίδευαν βιαστικές, για να ανταμώνουν τον ήδη συσσωρευμένο όγκο, που γινόταν όλο και πιο μαύρος, και μόλις έφταναν και στριμώχνονταν, έπαιρναν και το χρώμα του. Σαν ένα τεράστιο παζλ, φτιαγμένο από λευκά, γκριζα και μαύρα κομμάτια. Ανάμεσα από τις σχισμές τους γλιστρούσε το φως του ήλιου, σχηματίζοντας σε κάποιες μεριές ένα απόκοσμο στέμμα από τις αχτίδες που προσπαθούσαν να διαπεράσουν το εμπόδιο, να φτάσουν στη γη, να δηλώσουν τη φωτεινή του παρουσία και να θυμίσουν πως εκείνος ήταν ο αφέντης του ουρανού και τα σύννεφα απλοί επισκέπτες.

Ήταν μόνη, το γνώριζε. Δεν είχε πού να στραφεί, σε ποιον να μιλήσει, από πού να ζητήσει βοήθεια και ίσως οι απαγωγείς το ήξεραν και πόνταραν στην αδυναμία της. Η απαγωγή της Μαργαρίτας έπρεπε να παραμείνει μυστική, όπως και η ύπαρξή της. Τα χέρια της ήταν δεμένα, η ίδια φιμωμένη. Όχι τώρα, αλλά εδώ και πολλά χρόνια. Η ανίσχυρη λύσσα που ένωθε δε θα τη βοηθούσε. Δικά της τα λάθη, και τώρα άρχιζε να τα πληρώνει. Δεν υπήρχαν δικαιολογίες για ό,τι είχε κάνει και κυρίως για ό,τι είχε δεχτεί να της κάνουν. Ένωθε θυμό για τους γονείς της, για τον Ορέστη, ακόμα και για κείνον, τον άλλο. Τον τόσο μακρινό...

«Κυρία Κυβέλη, βραχίκατε. Θα κρουολογήσετε...»

Αν και χαμηλή η ένταση στη φωνή της Κατερίνας, ήταν αρκετή για να τη συνεφέρει. Κοίταξε γύρω της. Είχε απλωθεί πλέον σκοτάδι, ο ήλιος είχε χάσει προσωρινά τη μάχη, η καταιγίδα λυσομανούσε γύρω της, αλλά εκείνη δεν το είχε καταλάβει. Τα ρούχα κολλούσαν πάνω της, παγωμένη βροχή και καυτά δά-

κρυα έσμιγαν στο πρόσωπό της. Αφέθηκε στα χέρια της Κατερίνας, που την οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού και βιάστηκε να την απαλλάξει από τα βρεγμένα ρούχα και να σκουπίσει τα μαλλιά της με μια πετσέτα. Την έντυσε με δικά της ρούχα, και αμέσως μετά στα χέρια της Κυβέλης βρέθηκε ένα φλιτζάνι καυτό τσάι. Το έφερε μηχανικά στα χείλη της και αισθάνθηκε το υγρό να κατρακυλάει, να αναζωογονεί το παγωμένο της κορμί και να λακτίζει το ναρκωμένο από το σοκ μυαλό της. Δεν μπορούσε να κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια. Έπρεπε κάτι να κάνει. Οι ώρες περνούσαν, πιο δύσκολα για τη Μαργαρίτα της, ήταν σίγουρη. Το παιδάκι θα είχε τρελαθεί από τον φόβο του. Ο πανικός επέστρεψε. Γιατί δεν της τηλεφωνούσαν επιτέλους; Γιατί δεν επικοινωνούσαν μαζί της, να της πουν τι θέλουν ώστε να το πάρουν κι εκείνη να αγκαλιάσει και πάλι το λατρεμένο κορμάκι; Σηκώθηκε απότομα. Ίσως οι απαγωγείς έρχονταν σε επαφή μαζί της μόλις επέστρεφε στο σπίτι της. Ίσως αυτό περιέμεναν... Η τελευταία σκέψη, όμως, συμπαρέσυρε και ανέδειξε το αυτονόητο: την παρακολουθούσαν και ήξεραν τις κινήσεις της. Το μυαλό της άρχισε αργά αργά να λειτουργεί. Παρακολουθούσαν τους πάντες, μαζί και το παιδί. Γνώριζαν το πρόγραμμα όλων, όπως επίσης και το γεγονός ότι η ύπαρξη της Μαργαρίτας ήταν μυστική. Ποιος, όμως; Στράφηκε στην Κατερίνα.

«Σε ποιον μιλούσες;» τη ρώτησε αγριεμένη. «Σε ποιον είχες πει για τη Μαργαρίτα και τη σχέση της μαζί μου;»

«Σε κανέναν, κυρία Κυβέλη... Σας το ορκίζομαι!» βιάστηκε να τη διαβεβαιώσει η κοπέλα τρέμοντας. «Όλοι στο χωριό ήξεραν πως είμαι χήρα και μεγαλώνω μόνη μου το κοριτσάκι μου! Δεν είχα και πολλά πάρε δώσε. Μόνο όταν κατεβαίναμε με τη μικρή για ψώνια. Ούτε οι γονείς μου δεν ξέρουν πού βρισκόμαστε και τι κάνω!»

Το τέλος της μικρής απολογίας ήρθε με νέα αναφιλητά, που τέντωσαν ακόμα περισσότερο τα νεύρα της Κυβέλης.

«Σταμάτα να κλαις και συγκεντρώσου σ' αυτά που σε ρωτάω!» τη διέταξε, και το κλάμα κόπηκε μαχαίρι. «Ήρθε κανείς εδώ τον τελευταίο καιρό;»

«Κανένας!»

«Ούτε κάποιος που δήθεν είχε χάσει τον δρόμο και ζητούσε οδηγίες; Θυμήσου, Κατερίνα!»

«Όχι, σας λέω! Μόνο σήμερα χτύπησαν την πόρτα μας, για να μου παραδώσουν κάτι που είχατε στείλει εσείς. Καταραμένη η ώρα που άνοιξα!»

«Και δε σκέφτηκες ότι, αφού σήμερα ήταν η μέρα που θα ερχόμουν, δεν είχα λόγο να στείλω κάτι; Δε σου πέρασε από το μυαλό ότι τέσσερα χρόνια τώρα δεν το είχα κάνει ποτέ;»

«Όχι! Γι' αυτό αναθεματίζω τον εαυτό μου. Επειδή φάνηκα τόσο ανόητη!»

«Αν πάθει κάτι το παιδί, ίσως πιάσουν και οι κατάρες σου. Θα σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια, Κατερίνα!»

Τα μάτια της, έτσι όπως ακουμπούσαν πάνω στην τρομαγμένη κοπέλα, στένεψαν, τα δόντια της έτριζαν και εννοούσε κάθε λέξη. Αν πάθαινε κάτι η Μαργαρίτα, δεν είχε τίποτα να φοβάται πια και θα πλήρωναν όλοι γύρω της, είτε έφταιγαν είτε όχι...

Το μισοσκότεινο σπίτι φωτίστηκε από τη στιγμιαία λάμψη μιας αστραπής. Την ώρα που ακούστηκε ο κεραυνός κι έκανε τα τζάμια να τριξουν, η Κυβέλη ήταν ήδη στην πόρτα, με την Κατερίνα ξοπίσω της.

«Πού πάτε, κυρία Κυβέλη;» τη ρώτησε πανικόβλητη.

«Σπίτι μου! Κάτι μου λέει πως αυτό περιμένουν οι απαγωγείς για να επικοινωνήσουν μαζί μου».

«Κι εγώ;» Η κοπέλα έτρεμε από τον φόβο της. «Δεν μπορώ να μείνω εδώ, φοβάμαι! Πάρτε με μαζί σας, κυρία Κυβέλη, σας παρακαλώ...»

Το χέρι της έμεινε μετέωρο στην πόρτα, αλλά το μυαλό της πέταξε σε όλα τα εμπόδια που έπρεπε να υπερπηδήσει αν υποχωρούσε στην έκκληση της Κατερίνας. Πώς θα δικαιολογούσε την

ύπαρξη της στον Ορέστη; Τι εξηγήσεις θα μπορούσε να δώσει για την ταυτότητά της; Ήταν πολύ πιο νέα από την ίδια για να της προσφέρει το άλλοθι της φίλης. Επιπλέον, δεν υπήρχε φίλη της που να μην τη γνωρίζει ο Ορέστης, και η περίπτωση της συγγένειας, έστω και μακρινής, ήταν εκτός συζήτησης, δεδομένου ότι θα είχε να αντιμετωπίσει και τους γονείς της.

Άφησε το χέρι της να πέσει, χωρίς τελικά να αγγίξει το πόμολο της πόρτας, οι ώμοι της την πόνεσαν από το βάρος που κουβαλούσε και η ψυχή της άδειασε για μία ακόμα φορά συνειδητοποιώντας πόσο μόνη ήταν σε όλο αυτό. Ούτε οι γονείς της ήξεραν την αλήθεια. Ούτε σ' αυτούς μπορούσε να στραφεί για βοήθεια. Έσφιξε τις γροθιές της. Θα τα κατάφερνε και πάλι. Δεν είχε περιθώρια να αφηθεί σε μια ήττα που θα κόστιζε ίσως και τη ζωή της Μαργαρίτας. Η Κατερίνα ήταν ο μόνος άνθρωπος που ήξερε, που μπορούσε να συμμεριστεί τα όσα ένιωθε, που ίσως θα μπορούσε να τη βοηθήσει σε όσα την περίμεναν και επιπλέον ήταν ένας κρίκος που την έδενε με τη μικρή. Ναι, θα ερχόταν μαζί της και είχε περίπου μία ώρα στη διάθεσή της, όσο θα διαρκούσε η διαδρομή για το σπίτι, μέχρι να βρει μια καλή δικαιολογία για τη νέα παρουσία δίπλα της.

«Εντάξει, θα έρθεις μαζί μου... Αλλά πρόσεχε! Στον δρόμο θα σου εξηγήσω τι θα πούμε σε όλους. Και δε θα σου ξεφύγει ούτε λέξη!»

«Σας το ορκίζομαι! Θα κάνω ό,τι μου πείτε. Μόνο να μη μείνω μόνη μου εδώ!»

Δεν την άφησε να πάρει ούτε τα ρούχα της. Τώρα βιαζόταν να βρεθεί στο σπίτι της. Σε όλη τη διαδρομή οδηγούσε με τα χέρια να σφίγγουν τόσο το τιμόνι, ώστε οι αρθρώσεις της είχαν γίνει κάτασπρες, ενώ δίπλα της η Κατερίνα έδειχνε να κρατάει την αναπνοή της. Βγήκαν στην εθνική οδό Αθηνών-Λαμίας, και στα διόδια Αφιδνών η κοπέλα που της έδωσε την απόδειξη της έριξε ένα βλέμμα όλο απορία. Ίσως έφταιγαν τα χέρια της, που έτρεμαν όταν έδινε το αντίτιμο, ίσως το χρώμα στο πρόσωπό

της, που ήταν πελιδνό, ή ίσως της έκανε εντύπωση που η συνοδηγός εκείνου του πανάκριβου αυτοκινήτου καθόταν τόσο ζαρωμένη κοντά στο παράθυρο και τόσο τρομαγμένη, ενώ ήταν φανερό πως ήταν χτυπημένη στο πρόσωπο. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως θα έπρεπε να ειδοποιήσει κάποιον, ίσως την αστυνομία, να κάνει έναν έλεγχο, αλλά η ουρά που περίμενε, καθώς και κάποιοι ανυπόμονοι οδηγοί που κόρναραν εκνευρισμένοι την έκαναν να ξεχάσει το περιστατικό και το παράξενο αυτοκίνητο και να συγκεντρωθεί στη δουλειά της. Στο κάτω κάτω είχε τα δικά της προβλήματα. Δεν είχε χρόνο να ασχολείται με κάθε παράδοξο που έβλεπε· και δεν ήταν λίγα όσα αντιμετώπιζε στο πόστο της...

Λίγο πριν στρίψουν στον δρόμο που θα τις οδηγούσε στο φρούριο που είχε για σπίτι, η Κυβέλη άναψε τα αλάοι κι έκανε δεξιά. Η Κατερίνα κοίταξε γύρω της.

«Φτάσαμε;» ρώτησε και ήταν η πρώτη φορά που άνοιγε το στόμα της από την ώρα που ξεκίνησαν.

«Όχι ακόμη. Αλλά πρέπει να συνεννοηθούμε για τις εξηγήσεις που σίγουρα θα μας ζητηθούν. Εξάλλου πρέπει να μάθεις και κάποια πράγματα για τη ζωή μου... Είμαι παντρεμένη με τον Ορέστη Δελμούζο. Δεν πρόκειται για συνωνυμία, όπως σου είχα πει στο παρελθόν όταν με ρώτησες για το επίθετό μου».

Τα μάτια της κοπέλας απέναντί της έγιναν τεράστια στο άκουσμα των λόγων της. Ήταν αναμενόμενη η αντίδραση και δεν της έκανε εντύπωση. Όποιος άκουγε το όνομα «Ορέστης Δελμούζος» αντιδρούσε με αυτό τον τρόπο. Μήπως κι εκείνη το ίδιο δεν είχε κάνει κάποτε; Ή μήπως ο πολύς και σπουδαίος πατέρας της, ο τότε υπουργός Ηλίας Παπαδάτος, δεν είχε υποταχθεί στη δύναμη του απροσμέτρητου χρήματος που συνόδευε το συγκεκριμένο πρόσωπο; Το όνομα του συζύγου της ήταν γνωστό, φιγουράριζε στη λίστα με τους πιο πλούσιους ανθρώπους στον κόσμο του περιοδικού *Forbes*.

«Όπως κατάλαβες, αυτοί που πήραν τη Μαργαρίτα ήξεραν

ακριβώς τι έκαναν», συνέχισε η Κυβέλη, χωρίς να δώσει τον χρόνο στην κοπέλα να αφομοιώσει όσα είχε ακούσει.

«Και το παιδί;» τόλμησε να ρηθρώσει η Κατερίνα, αλλά η εργοδότριά της δεν της το επέτρεψε.

«Δεν είναι του συζύγου μου, και δε σ' αφορούν οι λεπτομέρειες! Κανένας δεν ξέρει την ύπαρξή του και δεν πρέπει να τη μάθει. Ό,τι κάνω θα το κάνω μόνη μου, κι εσύ θα με βοηθήσεις όπως κι όπου μπορείς! Γι' αυτό σε πήρα μαζί μου. Εδώ ερχόμαστε τώρα, στη δικαιολογία που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για σένα! Είσαι μια κακοποιημένη κοπέλα την οποία φιλοξενώ. Ο σύζυγός μου γνωρίζει ότι συμμετέχω σε διάφορες φιλανθρωπικές οργανώσεις. Το απαιτεί άλλωστε, επειδή κάνει καλό στην εικόνα του, και δε θα ρωτήσει πολλά. Βλέπεις, ο ανθρώπινος πόνος δεν τον αφορά παρά μόνο στον βαθμό που του είναι χρήσιμος για να δείχνει πόσο... φιλάνθρωπα αισθήματα έχει. Κανένας δεν υποψιάζεται βέβαια ότι δεν έχει καν αισθήματα! Η χαρά και το προνόμιο αυτής της... γνώσης ανήκουν μόνο σε μένα».

Παρόλο που δεν ήθελε να ανοιχτεί τόσο πολύ, η πικρία, που ξεχειλίξε, δεν μπόρεσε να εμποδίσει τα λόγια της.

«Τέλος πάντων, αυτά δε σ' αφορούν!» κατέληξε σαν να συνήλθε. «Εσύ είσαι η Κατερίνα Σιδέρη, παντρεύτηκες πριν από έναν χρόνο κι έπεσες θύμα της κτηνωδίας του συζύγου σου. Δεν έχεις παιδιά και θα μείνεις για λίγο μαζί μου! Έγινα κατανοητή;»

«Μάλιστα, κυρία Δελμούζου. Ό,τι πείτε...»

Δεν της διέφυγε η αλλαγή. Από «κυρία Κυβέλη» είχε προαχθεί σε «κυρία Δελμούζου». Ήταν σίγουρη ότι στα μάτια της υπαλλήλου της η αύρα της ήταν πλέον ολόχρυση, όπως και για τους περισσότερους που τη γνώριζαν. Ακόμα κι αυτοί που συνανασφερόταν, άνθρωποι με όνομα και περιουσία, σχεδόν υποκλίνονταν μόλις την έβλεπαν. Κι αν δεν το έκαναν φανερά, η Κυβέλη ήταν βέβαιη ότι μέσα τους λύγιζαν τη μέση μπροστά στο χρήμα που ήξεραν ότι αντιπροσώπευε. Ειδικά τα τελευταία δύο χρόνια ο μύθος του Δελμούζου γιγαντωνόταν. Η Ελλάδα βυθιζόταν ολοένα και πιο

βαθιά στην ύφεση, επιχειρήσεις συρρικνώνονταν ή έκλειναν, απλοί άνθρωποι αυτοκτονούσαν κάτω από την πίεση της κατεστραμμένης ζωής τους, ακόμα και οι πλούσιοι παρακολουθούσαν μουνδιασμένοι τις διεθνείς εξελίξεις, καθώς και την πορεία της Ελλάδας στην Ευρώπη, αλλά ο Ορέστης Δελμούζος ήταν από τους ελάχιστους στους οποίους η λέξη «κρίση» ήταν άγνωστη. Ως έννοια δε ανύπαρκτη. Τα συμφέροντά του ήταν όλα μακριά από τα δύσκολα, διάσπαρτες και εδραιωμένες οι επιχειρήσεις του σε Ιαπωνία, Κίνα, Ρωσία, Τουρκία και Αμερική. Ήταν ολόκληρος από απόφιο χρυσάφι, κατ' επέκταση και η γυναίκα του, την οποία όλοι ήταν βέβαιοι ότι λάτρευε. Όπως ακριβώς και τα ανεκτίμητα κομμάτια της συλλογής έργων τέχνης που διέθετε. Ο Ορέστης Δελμούζος ήταν λάτρης του ωραίου και του άρεσε να έχει στην κατοχή του όσα οι άλλοι επιθυμούσαν, αλλά δε θα μπορούσαν ποτέ να έχουν...

Έβαλε πάλι μπρος το αυτοκίνητο και συνέχισε μέχρι την είσοδο του σπιτιού της. Η τεράστια καγκελόπορτα, μόλις ο φρουρός της πύλης την αναγνώρισε, άνοιξε αμέσως, και ο κοντός άνδρας τής χαμογέλασε πλατιά, βγάζοντας το πηλήκιό του για να τη χαιρετήσει. Ήξερε ότι μέχρι να φτάσει στην είσοδο, ο φρουρός θα είχε ειδοποιήσει τόσο τον σοφέρ να έρθει να παραλάβει το αυτοκίνητο, όσο και την οικονόμο για να την περιμένει στο κατώφλι. Δε χρειαζόταν να κάνει τίποτα, δεν υπήρχε λόγος να νοιαστεί για τίποτα. Και η πιο απλή κίνηση, αυτή που κάθε άνθρωπος κάνει όταν φτάνει στο σπίτι του, η αναζήτηση των κλειδιών του δηλαδή, για κείνη ήταν περιττή. Η Άννα θα ήταν πάντα εκεί να της ανοίξει, θαρρείς και περιμένε ακριβώς πίσω από την πόρτα όση ώρα έλειπε, σαν πιστό σκυλί που η επιστροφή του αφεντικού του ήταν ό,τι πιο σημαντικό στη ζωή του. Με την ίδια λογική δεν είχε να νοιαστεί για το τι θα φάει. Ανά τακτά διαστήματα εμφανιζόταν κάποιος από το προσωπικό με έναν δίσκο στα χέρια και της πρόσφερε κάποιο φρούτο, έναν χυμό ή γλυκό, άσχετα αν οι περισσότεροι από αυτούς τους δίσκους γύριζαν ανέγγιχτοι στην κουζίνα. Δεν υπήρχε λόγος να

ψάχνει πού άφησε το βιβλίο που διάβαζε ή το σταυρόλεξο που έλυνε. Έφτανε μόνο να κοιτάξει γύρω της, και κάποιος θα της το έφερε στα χέρια. Δεν υπήρχε λόγος να προβληματιστεί για το τι θα φορέσει. Υπήρχε πάντα δίπλα της η καμαριέρα της, η Βέρα, που ήξερε τι έπρεπε να ετοιμάσει και πώς να τη χτενίσει. Είχε πάρει εντατικά μαθήματα από τον κομμωτή της, που φυσικά την επισκεπτόταν όποτε χρειαζόταν κάτι που υπερέβαινε τις ικανότητες μιας απλής καμαριέρας. Μία της λέξη ήταν διαταγή. Ήταν βέβαιη ότι το προσωπικό είχε λάβει αυστηρές οδηγίες από τον ίδιο τον Ορέστη, και η στρατιά του σπιτιού έπρεπε να την υπακούει: ήταν η απόλυτη και μοναδική στρατηγός σ' εκείνο το πεδίο, η βασίλισσα του κάστρου. Για όλο τον κόσμο ζούσε το παραμύθι, δίχως τους δράκους φυσικά. Εκείνη γνώριζε, όμως, ότι οι δράκοι ήταν πάντα παρόντες, αλλά στη δική της περίπτωση ήξεραν καλά να κρύβουν τόσο τις φλογισμένες γλώσσες τους όσο και τα κοφτερά τους νύχια. Μόνο η ίδια είχε το «προνόμιο» να γνωρίζει την ύπαρξή τους και τη δύναμή τους...

Πριν καλά καλά σταματήσει το αυτοκίνητο, δύο άντρες έτρεξαν προς το μέρος της. Ο ένας ήταν ο σοφέρ, που δύο φορές την εβδομάδα τού έπαιρνε το αυτοκίνητο για να τρέξει στην κόρη της, και ο άλλος ήταν ο Λεωνίδας, ο επικεφαλής της προσωπικής της φρουράς. Ο Ορέστης, από την πρώτη μέρα που παντρεύτηκαν, της ξεκαθάρισε πως η θέση του δημιουργούσε εχθρούς και η γυναίκα του θα ήταν πάντα εύκολος στόχος για όσους ήθελαν να τον βλάψουν. Έτσι, μόλις περνούσε τη μεγάλη καγκελόπορτα, έπρεπε δίπλα της να βρίσκονται δύο άνδρες, ενώ ο ίδιος κυκλοφορούσε με μια ολόκληρη στρατιά γύρω του. Μερικοί από αυτούς ήταν φανεροί και κάποιοι ακροβολισμένοι σε διάφορα σημεία, έτσι που να έχουν ευρύτερο πεδίο ελέγχου. Ο Λεωνίδας ήταν κοντά τους τέσσερα χρόνια και είχε κερδίσει με το σπαθί του και την ακλόνητη αφοσίωσή του τη θέση του επικεφαλής της προσωπικής της φρουράς: η Κυβέλη όφειλε να ομολογήσει πως ήταν ο πιο συμπαθητικός από τους προκατόχους του. Ήταν στην

ηλικία της, με καστανά γλυκά μάτια και εντυπωσιακό παρουσιαστικό. Εκτός από τους γυμνασμένους μυς του, φυσικά κάτω από το σακάκι του φούσκωνε και το όπλο που πάντα κουβαλούσε μαζί του. Εννοείται ότι στην αρχή ο Ορέστης είχε κάνει τα πάντα για να βεβαιωθεί πως ο άνδρας που θα είχε την ευθύνη της και θα περνούσε τόσες ώρες δίπλα της θα ήταν έντιμος και πως δε θα του έμπαιναν ποτέ αλλόκοτες ιδέες για την όμορφη γυναίκα του εργοδότη του. Όταν διαπίστωσε ότι δεν υπήρχε κανένας τέτοιος φόβος, τότε και μόνο τότε του εμπιστεύτηκε τη συγκεκριμένη θέση. Εξάλλου ποιος θα ήταν τόσο τρελός ώστε να τολμήσει να ρίξει τα μάτια του στη γυναίκα του Ορέστη Δελμούζου;

Ο Λεωνίδας την πλησίασε φορώντας, όπως πάντα, το τυπικό του χαμόγελο.

«Κυρία Δελμούζου, επιτέλους! Αργήσατε σήμερα», της είπε και με απολογητικό ύφος πρόσθεσε: «Ο κύριος Δελμούζος μάλλον θύμωσε...»

«Όπως κάθε εβδομάδα, Λεωνίδα». Εκείνη πίεσε τον εαυτό της να του απαντήσει ουδέτερα και κατόπιν είχε να αντιμετωπίσει το απορημένο του ύφος μόλις είδε την Κατερίνα να κατεβαίνει από το αυτοκίνητο. «Η Κατερίνα θα μείνει μαζί μας για κάποιο διάστημα», αναγκάστηκε να του εξηγήσει πριν τη ρωτήσει.

Με ένα απλό νεύμα του κεφαλιού ο Λεωνίδας παραμέρισε, αφήνοντας τις δύο γυναίκες να προχωρήσουν στην είσοδο. Ήταν συνηθισμένος να μην εκφράζει απορίες για όσα οι εργοδότες του έκαναν ή έλεγαν. Με το που πάτησαν το πόδι τους στο κεφαλόσκαλο, η πόρτα άνοιξε σαν να διέθετε αυτόματο μηχανισμό, και μόνο όταν έκλεισε πίσω τους η Άννα έκανε ένα βήμα μπροστά, φανερώνοντας την ύπαρξή της τόσο αθόρυβα, ώστε η Κατερίνα αναπήδησε μόλις την αντιλήφθηκε.

«Γεια σου, Άννα», είπε κοφτά η Κυβέλη. «Η κυρία Κατερίνα Σιδέρη θα μένει μαζί μας από σήμερα. Φρόντισε να ετοιμαστεί το δωμάτιο που βρίσκεται δίπλα στο δικό μου».

«Μάλιστα, κυρία...» Αυτό ήταν το μόνο που είπε η γυναίκα

πριν εξαφανιστεί, και η Κατερίνα κοίταξε αμήχανα την Κυβέλη.

«Τι θα λέει τώρα για μένα άραγε;» ρώτησε.

«Πληρώνεται για να κάνει ό,τι της λέω και όχι για να έχει απορίες!» της απάντησε η Κυβέλη, τρίβοντας κουρασμένα τους κροτάφους της.

Ο πονοκέφαλος απειλούσε να της συνθλίψει το κρανίο από λεπτό σε λεπτό και δεν μπορούσε να είναι όσο ευγενική ήταν συνήθως. Προχώρησε στο εσωτερικό του σπιτιού, με την Κατερίνα πίσω της να νομίζει ότι με κάθε της βήμα έμπαινε όλο και πιο βαθιά στη σπηλιά του Αλαντίν. Μόνο στην τηλεόραση είχε δει τέτοια σπίτια και ποτέ δεν πίστεψε πως υπήρχαν στ' αλήθεια, πως δεν ήταν απλώς σκηνικά μιας πολυδάπανης παραγωγής. Οι διαστάσεις των χώρων από μόνες τους ήταν εξωπραγματικές, και την εικόνα έρχονταν να συμπληρώσουν τα έπιπλα, τα χαλιά, οι πίνακες και οι εξαιίσιες τοιχογραφίες που κοσμούσαν κάποιους από τους τοίχους. Ακολουθώντας πιστά την Κυβέλη, την είδε να προσπερνάει ένα τεράστιο σαλόνι, όπου στον έναν του τοίχο δέσποζε ένα μαρμάρινο τζάκι που χωρούσε άνετα δύο καθισμένους άντρες στο εσωτερικό του, αλλά εκείνη τη στιγμή ένας σωρός από όμορφα τακτοποιημένα όσο και τεράστια κούτσουρα περίμενε στωικά την αποτέφρωση, για να σκορπίσει ζέστη στον τεράστιο χώρο, τον γεμάτο από βαριά και πανάκριβα, όπως μπορούσε να υποθέσει, έπιπλα.

Η εργοδότηριά της δεν κοντουστάθηκε καν. Προχώρησε στο βάθος προς ένα μικρότερο σαλόνι, που φαινόταν να είναι και ο προορισμός της. Δεν τολμούσε να τη χάσει από τα μάτια της, σίγουρη πως, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα χανόταν στο τεράστιο σπίτι, δίχως ελπίδα να ξαναβρεί την έξοδο. Το μόνο που άλλαζε στον χώρο όπου βρέθηκαν ήταν οι διαστάσεις του, κατά τι μικρότερες από του προηγούμενου, αλλά η πολυτέλεια ήταν κι εδώ έκδηλη. Το αναμμένο τζάκι που υπήρχε εκεί ήταν λίγο μικρότερο. Όλο το σπίτι θαρρείς και περίμενε την οικοδέσποινα να αποφασίσει πού θέλει να καθίσει, άσχετα αν η Κυβέλη έδειχνε

να μη βλέπει τίποτα γύρω της. Πηγαίνοερχόταν σαν λιοντάρι σε κλουβί με το κινητό στα χέρια, φορώντας ακόμα τη φτηνή φόρμα που της είχε δανείσει η Κατερίνα για να αλλάξει τα μουσκεμένα ρούχα της λίγες ώρες νωρίτερα. Ακόμα και με αυτά, όμως, η ομορφιά της Κυβέλης Δελμούζου δεν ήταν δυνατόν να φθαρεί ούτε στο ελάχιστο. Τα μαλλιά της ήταν τόσο μακριά, που ξεχύνονταν μέχρι κάτω από τη μέση της, το σώμα της γεμάτο καμπύλες, αρμονικό, καλογυμνασμένο. Παρά την πίεση που την τάλανιζε, παρά την αγωνία που αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά της, η τελειότητα του προσώπου της δεν μπορούσε να κρυφτεί. Τα σκούρα, σχεδόν μαύρα μάτια της, τα τόσο ίδια με της κόρης της, στεφάνωναν δύο καλογραμμένα φρύδια, που εκείνη τη στιγμή, όμως, έσιμγαν, σχηματίζοντας μια ευθεία γραμμή.

Από το πουθενά εμφανίστηκε μια άλλη κοπέλα, η οποία φορούσε στολή.

«Μήπως η κυρία επιθυμεί κάτι;» ρώτησε με απαλή φωνή, άρτια εκπαιδευμένη, όπως συμπέρανε η Κατερίνα. Το βλέμμα της καμαριέρας ήταν ουδέτερο και φυσικά δεν εστιάζε στην κυρία της, αλλά λίγα εκατοστά δεξιότερα.

«Ναι. Φτιάξε δύο καφέδες και φέρε μου δύο παυσίπονα αμέσως», έδωσε μηχανικά την εντολή η Κυβέλη, και η κοπέλα εξαφανίστηκε.

Όρκο θα έπαιρνε η Κατερίνα ότι δεν έλειψε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα, και μπήκε πάλι στο δωμάτιο σπρώχνοντας ένα τρέιλερ με καφέ, μικρά σάντουιτς και φέτες κέικ, ενώ σ' ένα πιατάκι υπήρχαν δύο χάπια κι ένα ποτήρι νερό. Δεν μπόρεσε να μην αναρωτηθεί αν το προσωπικό σ' αυτό το σπίτι είχε μαντικές ικανότητες ώστε να ικανοποιεί τις επιθυμίες των ενοίκων του πριν αυτές εκφραστούν. Διαφορετικά, πώς ήταν δυνατόν ο καφές κι όλα όσα τον συνόδευαν να είναι ήδη έτοιμα; Έμειναν μόνες και τόλμησε να πάρει τον καφέ της. Το στόμα της ήταν τόσο ξερό, που ακόμα και το σάλιο της έγδερνε τον λαιμό όπως κατέβαινε. Η Κυβέλη πήρε τα χάπια και τα κατάπιε με δυσκο-

λία. Κι εκείνη είχε το ίδιο πρόβλημα κατάποσης. Γι' αυτό και αγνόησε τον καφέ.

«Γιατί δεν τηλεφωνούν; Γιατί δεν κάνουν κάτι;» είπε, ενώ δε σταματούσε να πηγαينوέρχεται. «Ας μου πουν επιτέλους τι θέλουν, ώστε να το πάρουν και να μου δώσουν πίσω το παιδί μου!»

Δεν είχε τι να της απαντήσει η Κατερίνα και δε δοκίμασε να μιλήσει καν. Όταν ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, αναπήδησε, και το φλιτζάνι του καφέ ταλαντεύτηκε επικίνδυνα στα χέρια της. Ήταν απλώς η οικονόμος, που με ύφος ίδιο και απαράλλαχτο με την προηγούμενη κοπέλα μπήκε ήσυχα και με σταθερή φωνή ανήγγειλε:

«Το δωμάτιο της κυρίας Σιδέρη είναι έτοιμο, κυρία. Σας έχω ετοιμάσει και το μπάνιο σας».

«Ευχαριστώ, Άννα», ήρθε η κοφτή απάντηση.

«Θέλετε τίποτε άλλο;»

«Μπορείτε να πηγαίνεις».

Εκείνη το ίδιο αθόρυβα εξαφανίστηκε, αλλά η Κατερίνα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει πια την ερώτηση που τόση ώρα ήθελε να κάνει.

«Τι θα κάνουμε τώρα, κυρία Δελμούζου;»

Η Κυβέλη κοίταξε την κοπέλα σαν να την έβλεπε πρώτη φορά, θαρρείς και αγνοούσε ότι βρισκόταν εδώ και ώρα μαζί της. Το μυαλό της μπήκε πάλι σε λειτουργία.

«Ναι... Δεν πρέπει να καταλάβει κανένας τι συμβαίνει. Οφείλουμε να φερθούμε φυσιολογικά κι εγώ να κάνω ό,τι κάθε μέρα. Πάμε πάνω να σου δώσω ρούχα, να κάνεις ένα μπάνιο, κι εγώ να κοιτάξω το πρόγραμμα για σήμερα, να συνεννοηθώ για το βραδινό φαγητό. Πότε έχουμε καλέσει τους Νικολάου; Δεν μπορώ να θυμηθώ, μα ελπίζω να μην είναι για απόψε. Ύστερα υπάρχει κι εκείνο το φιλανθρωπικό γκαλά στο Μιλάνο... Για πότε είναι κι έχω υποσχεθεί ότι θα πάω;»

Τίποτα δεν καταλάβαινε η Κατερίνα, αλλά δεν άνοιξε το στόμα της. Η Κυβέλη παραμιλούσε ενώ προχωρούσε στο αχανές σπι-

τι. Ακολούθησαν την ίδια διαδρομή όπως κι όταν μπήκαν, και μόλις σταμάτησαν στο τεράστιο χολ, τότε πρόσεξε ότι δίπλα στην εντυπωσιακή, στρωμένη με πάλλευκα μάρμαρα σκάλα υπήρχε και η στολισμένη πόρτα ενός ανελκυστήρα, που πίσω της βιάστηκε να χαθεί η Κυβέλη. Αν εκείνη δε βιαζόταν να την ακολουθήσει, η εργοδότριά της δε θα καταλάβαινε την απουσία της. Το παραμιλητό συνεχιζόταν και τα λόγια της δεν έβγαζαν νόημα. Ακόμα κι έτσι, όμως, η Κατερίνα δεν μπορούσε να μη θαυμάσει τη νέα πολυτέλεια που αντίκριζε. Παχιά μοκέτα στρωμένη σε όλους τους χώρους έπνιγε τον ήχο των βημάτων τους, πανάκριβα έπιπλα και πίνακες παντού σ' έναν χώρο που θύμιζε λόμπι πολυτελέστατου ξενοδοχείου, έχοντας τριγύρω έναν σωρό κλειστές πόρτες, σκαλισμένες, με χρυσές λεπτομέρειες και χρυσά πόμολα. Από τα κουμπιά στον ανελκυστήρα η Κατερίνα κατάλαβε πως υπήρχε άλλος ένας όροφος πάνω από αυτόν στον οποίο βρίσκονταν. Το μυαλό της είχε θολώσει πια με όσα είχε δει και δεν μπόρεσε να εμποδίσει ένα τσίμπημα ζήλιας. Κάποιες γυναίκες τα είχαν όλα τελικά και δεν ήταν και ευτυχισμένες. Εκείνη και με τα μισά θα χαμογελούσε συνεχώς από ευτυχία και θα λάτρευε τον άντρα που θα της τα πρόσφερε, ακόμα κι αν ήταν κακάσχημος και γέρος, και ο Δελμούζος δεν ήταν ούτε το ένα ούτε το άλλο. Και το παιδί δεν ήταν δικό του... Άρα η κυρία ήταν δέκα χρόνια παντρεμένη, αλλά όχι πιστή. Κάποιοι άνθρωποι τελικά είναι αγάριστοι!

Η ίδια πέρασε όλη της τη ζωή σ' ένα τριάρι διαμέρισμα, στριμωγμένη με τα άλλα μέλη της οικογένειάς της, που δεν ήταν και λίγα. Εκτός από τους γονείς και τα τρία αδέρφια της, έμενε στο σπίτι και η γιαγιά της. Ο ένας πάνω στον άλλο στην κυριολεξία, κι όταν βρήκε εκείνη τη θέση και διαπίστωσε πως θα είχε ένα ολόκληρο σπίτι στη διάθεσή της στην εξοχή και πως η μόνη της έγνοια θα ήταν η φροντίδα ενός πανέμορφου μωρού, πέταξε από τη χαρά της. Ήταν βέβαια εντελώς απομονωμένο και αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο, έξω από το Καπανδρίτι, σε

μια περιοχή που λεγόταν Μετόχι, αλλά είχε όλες τις ανέσεις και επιπλέον της είχε διατεθεί αυτοκίνητο ώστε να πηγαινοέρχεται στο χωριό για τα ψώνια της. Από το παράθυρό της κάθε πρωί αντίκριζε καταπράσινα δέντρα και όχι τα μπαλκόνια της απέναντι πολυκατοικίας, έβγαιναν βόλτες με τη μικρή στο καρότσι και ανάσαινε την καθαρή αύρα, που έσμιγε με τις μυρωδιές της φύσης. Ακόμα κι όταν έβρεχε, η Κατερίνα άνοιγε τα παράθυρα να μπει φρέσκος αέρας, ποτισμένος με κείνη την ιδιαίτερη ανάσα της βροχής. Την άνοιξη όλα γύρω της λουλούδιζαν, μαζί και η μικρούλα, που κάθε μέρα γινόταν πιο έξυπνη, πιο γλυκιά, πιο γελαστή. Τα καλοκαίρια στο Μετόχι η λέξη «καύσωνας» ήταν άγνωστη, και η Κατερίνα δεν ήθελε να θυμάται την ταλαιπωρία στο πατρικό της, την ανυπόφορη ζέστη, τους τοίχους, που πύρωναν, που συσώρευαν τη θερμοκρασία και την απέβαλλαν τις νύχτες, κάνοντας μαρτύριο τις ατέλειωτες ώρες που στριφογυρνούσε στα ιδρωμένα της σεντόνια. Τα λεφτά ποτέ δεν έφταναν για ένα κλιματιστικό, κι όταν τελικά το αγόρασαν, μπήκε στο σαλόνι και το χρησιμοποιούσαν με φειδώ και μόνο όταν το θερμομέτρο σκαρφάλωνε πάνω από τους σαράντα βαθμούς, μια και ο λογαριασμός του ρεύματος ήταν μόνιμη απειλή πάνω από το κεφάλι τους. Με την καινούργια της δουλειά είχε αλλάξει ζωή, είχε έναν μισθό που της επέτρεπε να συμβάλλει και στις σπουδές των μικρότερων αδερφών της, ενώ ο χώρος που καταλάμβανε στο σπίτι ήταν τώρα διαθέσιμος για τους υπόλοιπους. Η εργοδότηριά της ήταν βέβαια πολύ γενναιόδωρη. Εκτός από τα λεφτά που της έδινε κάθε μήνα για τα έξοδα του σπιτιού και τον παχυλό μισθό της, κάθε φορά που ερχόταν, κουβαλούσε και διάφορα μικροπράγματα. Πότε ένα βιβλίο, πότε μια κολόνια ή μια μπλούζα, cd και dvd, για να γεμίζει τις ώρες που δεν την απασχολούσε η Μαργαρίτα, λιχουδιές από τα ταξίδια της. Το σπίτι το είχε ετοιμάσει με μεγάλη φροντίδα, υπήρχε τζάκι στο σαλόνι, κλιματιστικό σε κάθε δωμάτιο, παρόλο που δεν ήταν απαραίτητο, η κουζίνα διέθετε συσκευές τελευταίας τεχνολογίας, τηλεο-

ραση και DVD Player σε κάθε δωμάτιο, δορυφορική, και γενικά ό,τι ζητούσε η Κατερίνα το είχε. Ειδικά τον πρώτο καιρό νόμιζε ότι βρισκόταν στον Παράδεισο. Τώρα, όμως, που έβλεπε το σπίτι στο οποίο ζούσε η ίδια η κυρία Δελμούζου καταλάβαινε πως εκείνο ήταν απλώς μια φτηνή απομίμηση.

Είχαν μπει πια στο δωμάτιο που θα τη φιλοξενούσε, και το βλέμμα της άρχισε να πηγαινοέρχεται σαν τρελό από την παχιά μοκέτα και το γιγάντιο κρεβάτι με τις σκαλιστές κολόνες μέχρι το κομψό σαλονάκι που υπήρχε ως συνέχεια της κρεβατοκάμαρας, ενώ μια άλλη πόρτα, που ήταν ανοιχτή, αποκάλυπτε το μπάνιο με την τεράστια μπανιέρα. Τελευταία στιγμή θυμήθηκε να κλείσει το στόμα της από την έκπληξη που της προκάλεσε εκείνο που η εργοδότηριά της αποκάλεσε «δωμάτιο».

«Κυρία Δελμούζου», τόλμησε να ψελλίσει, «αυτό είναι πάρα πολύ... Τι θα πει ο κύριος Δελμούζος αν μάθει πού με βάλατε να μείνω; Εμένα που είμαι...»

«Εσύ είσαι φιλοξενούμενη, Κατερίνα!» τη διέκοψε η Κυβέλη εκνευρισμένη. «Μην το ξεχνάς. Δεν είσαι υπάλληλός του και θα του φαινόταν παράξενο αν σου έδινε ένα από τα δωμάτια που προορίζονται για το προσωπικό!»

«Σωστά...» συμφώνησε η Κατερίνα και χαμήλωσε το κεφάλι. «Αλλά δεν έχω ξαναμείνει σε τέτοιο δωμάτιο. Αισθάνομαι περίεργα...»

«Θα το συνηθίσεις, φαντάζομαι...» της απάντησε, και η ειρωνεία χρωμάτισε τη φωνή της χωρίς να το θέλει.

Δεν απευθυνόταν στην ξαφνιασμένη και τρομαγμένη κοπέλα το σαρκαστικό σχόλιο, αλλά στην ίδια, που είχε μαγευτεί όταν επισκέφθηκε με τους γονείς της πρώτη φορά εκείνο το ανάκτορο. Ο Ορέστης, σίγουρος για την επίδραση που ασκούσε το σπίτι στους καλεσμένους του, χαμογελούσε με το ύφος του νικητή. Θυμόταν τον εαυτό της να κοιτάζει γύρω της, χαμένη από την πολυτέλεια δίχως όρια. Ακόμα κι όταν ήρθε να μείνει ως οικοδέσποινα πια, δε χόρταινε να εξερευνά τους τεράστιους χώ-

ρους και να χαίρεται σαν μικρό παιδί για καθετί καινούργιο που ανακάλυπτε. Το σπίτι στον πρώτο όροφο είχε οχτώ κρεβατοκάμαρες, που στην ουσία ήταν σουίτες, με μικρά σαλόνια και ατομικά μπάνια, ενώ οι δύο μεγαλύτερες κρεβατοκάμαρες του σπιτιού διέθεταν κι ένα ξεχωριστό δωμάτιο-ντουλάπα. Στον πάνω όροφο υπήρχε σάουνα και γυμναστήριο, ενώ στο ισόγειο, εκτός από τους τεράστιους χώρους υποδοχής, την τραπεζαρία και την κουζίνα, υπήρχε και το εντυπωσιακό γραφείο του Ορέστη. Στον ημιώροφο βρισκόταν το σαλόνι για το προσωπικό, μια μικρή κουζίνα για τις ανάγκες τους, το δωμάτιο με τα πλυντήρια, τα στεγνωτήρια και το σιδερωτήριο, καθώς και τα δωμάτια του προσωπικού. Στο υπόγειο υπήρχε η μηχανή που κινούσε τη μικρή εκείνη πολιτεία. Καυστήρες, λέβητες, τεράστιες γεννήτριες και μεγάλες αποθήκες. Ο κηπουρός και ο σοφέρ έμεναν σε ξεχωριστό οίκημα στις παρυφές του οικοπέδου, μαζί με κάποιους από τους άνδρες της φρουράς του Ορέστη. Εβδομάδες τής χρειάστηκαν για να τα εξερευνήσει όλα και να αναλάβει σιγά σιγά τη διακυβέρνηση του μικρού κράτους στο οποίο θα βασιλεύε. Ή μήπως δεν ήταν έτσι τελικά; Μήπως η βασίλισσα είχε λιγότερες ελευθερίες και από την τελευταία σκλάβια ενός αφέντη που γρήγορα, και αφού κατέκτησε το αντικείμενο του πόθου του, το θεώρησε δεδομένο και το κατέταξε στα υπόλοιπα κομμάτια της συλλογής του;

Αναστέναξε βαθιά, και η Κατερίνα στράφηκε και την κοίταξε. Να που τελικά κάθε παράδεισος έχει το φίδι του, αυτό ήταν το πρώτο που της πέρασε από το μυαλό. Ακόμα και η Κυβέλη Δελμούζου δεν ήταν ευτυχομένη, κι αν μέχρι πριν από λίγο τη ζήλευε, τώρα σχεδόν τη λυπόταν. Είχε τα πάντα κι έφτασε μία στιγμή για να της λείπει το άπαν. Το παιδί της... Πώς, όμως, είχε καταφέρει να κρατήσει μυστικό κάτι τέτοιο από τον σύζυγό της; Και ποιος να ήταν άραγε ο πατέρας;

«Λοιπόν, Κατερίνα...» διέκοψε τις σκέψεις της η Κυβέλη. «Στο δωμάτιο, όπως θα δεις, υπάρχουν όλες οι ανέσεις. Τηλεό-

ραση, dvd, βιβλία, περιοδικά, τα πάντα. Δεν κρίνω σκόπιμο να συναντηθείς απόψε με τον Ορέστη, γι' αυτό και καλύτερα να μείνεις εδώ. Θα σου φέρουν φαγητό και αύριο το πρωί κάνεις τη γνωριμία μαζί του την ώρα του πρωινού. Σερβίρεται πάντα στις οχτώ...»

«Κυρία Δελμούζου, εσείς τι θα κάνετε;»

«Τι μου μένει να κάνω από το να περιμένω; Κανένας δεν πρόπει να καταλάβει τι συμβαίνει. Όλα επιβάλλεται να συνεχίσουν την κανονική τους ροή, κι εγώ...»

«Εσείς;» επέμεινε η Κατερίνα.

«Εγώ μόνο να προσεύχομαι μπορώ για το παιδί μου... Θέλω να ελπίζω πως είναι καλά, επειδή αποτελεί το διαπραγματευτικό αντικείμενο· θα πάρουν ό,τι θέλουν. Άρα, λογικά θα την προσέχουν... Γιατί, όμως, δεν επικοινωνούν μαζί μου; Πέρασαν τόσες ώρες από την απαγωγή! Τι τους καθυστερεί πια;»

Δεν περιέμενε να της απαντήσει η Κατερίνα. Έφυγε σαν να την κυνηγούσαν και την άφησε μόνη στο μικρό διαμέρισμα που της είχε παραχωρηθεί για δωμάτιο. Κι αν η εργοδότριά της ουσιαστικά την είχε απομονώσει, λίγο την ένοιαζε. Μακάρι όλοι οι φυλακισμένοι να ζούσαν σε μια τέτοια φυλακή. Στο κάτω κάτω εκείνη έφταιγε για ό,τι είχε γίνει.

Η Κυβέλη, με τη βοήθεια της προσωπικής της καμαριέρας, γδύθηκε και βυθίστηκε στο αρωματισμένο νερό της μπανιέρας της. Λίγο νωρίτερα είχε αγνοήσει το απορημένο βλέμμα της Βέρας όταν την απάλλασε από τη φτηνή φόρμα που φορούσε. Φυσικά η κοπέλα δεν είχε τολμήσει να κάνει κανένα σχόλιο. Μόλις η κυρία της αφέθηκε στο ζεστό νερό, μάζεψε τα ρούχα και, χωρίς να τη ρωτήσει, τα στοίβαξε για πέταμα. Θεώρησε αυτονόητο ότι δε θα τα ξαναφορούσε. Αμέσως μετά, γνωρίζοντας το πρόγραμμα που έπρεπε να ακολουθηθεί, ετοίμασε τα κατάλληλα ρούχα για το δείπνο. Το ζεύγος Δελμούζου θα έτρωγε με το ζεύγος Νικολάου και μαζί τους θα ήταν και ο Ιταλός πρέσβης με τη γυναίκα του. Μόλις ετοίμασε τα ρούχα και τα αξεσουάρ, σαν

καλοκουρδισμένο ρολόι, μπήκε πάλι στο μπάνιο, όπου άφησε δίπλα στην Κυβέλη το ποτήρι με το μεταλλικό νερό που συνήθιζε να πίνει εκείνη την ώρα της μέρας. Ύστερα εξαφανίστηκε και πάλι. Η κυρία Δελμούζου θα έμενε μία ώρα ακριβώς στο αρωματισμένο της αφρόλουτρο και μετά θα έπρεπε να της κάνει μασάζ, να περιποιηθεί τα μαλλιά της και γενικά να την ετοιμάσει, μέχρι τις επτά, οπότε και θα έπαιρνε ένα απεριτίφ με τον άντρα της, για να είναι έτοιμοι να υποδεχτούν τους καλεσμένους τους, που θα έφταναν στις οχτώ.

Όταν άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω από τη Βέρα, μόνο τότε άφησε τα δάκρυα να κυλήσουν στα μάγουλά της ελεύθερα. Μόνο τότε μπόρεσε να επιτρέψει στο πρόσωπό της να συσπαστεί και πάλι από την αγωνία για την τύχη της μικρής της. Ήθελε να ουρλιάξει, να τρέξει σαν τρελή στους δρόμους για να την αναζητήσει, κι όμως ήταν υποχρεωμένη να μείνει εκεί, σαν να μη συνέβαινε τίποτα, σαν να μην είχε κανένα άλλο πρόβλημα πέρα από το τι θα φορέσει για το γεύμα. Είχε προλάβει να ρίξει μια ματιά στο πρόγραμμά της μόλις μπήκε στο δωμάτιο. Τελικά καλά θυμόταν, απόψε περίμεναν τους Νικολάου, και εκτός από το βαρετό ζευγάρι, θα τους επισκεπτόταν και ο Ιταλός πρέσβης με την αντιπαθητική γυναίκα του, που γελούσε κάθε τρία λεπτά μόνη της και άνευ λόγου, ενώ ξεκαρδιζόταν με τα δικά της άνοστα αστεία. Πώς θα τα έβγαζε πέρα αυτή τη βραδιά;

Έξω έβρεχε καταρρακτωδώς, ο Οκτώβριος βρισκόταν στο τέλος του, και το κρύο ήταν ήδη έντονο. Ανατρίχιασε μέσα στο ζεστό νερό. Και το μωρό της; Πού ήταν άραγε το μωρό της; Πεινούσε; Κρύωνε; Τι να έκανε μόνη η μικρούλα της με άγνωστους ανθρώπους; Και πώς της φέρονταν άραγε; Μήπως την είχαν χτυπήσει; Νέοι λυγμοί τράνταξαν το κορμί της. Ήθελε να βυθίσει το πρόσωπό της στο νερό και να το κρατήσει κάτω από αυτό μέχρι να βγει η ψυχή μαζί με την τελευταία της ανάσα. Αισθανόταν ότι δεν άντεχε, κι όμως δεν είχε το δικαίωμα να παραιτηθεί. Όχι μέχρι να βρει το παιδί της. Αν, όμως... Και μόνο στην

ιδέα πως η Μαργαρίτα ίσως δε ζούσε πια βόγκηξε δυνατά. Όχι, δεν έπρεπε να κάνει τέτοιες σκέψεις αν ήθελε να κρατήσει την τρέλα μακριά της. Το παιδί ήταν καλά επειδή την είχαν ανάγκη. Διαφορετικά, πώς θα μπορούσαν να την εκβιάσουν;

Σηκώθηκε εκνευρισμένη, και στάζοντας στην παχιά μοκέτα, φόρεσε το μπουρνούζι της. Στον αγύριστο οι απόψεις του Ορέστη περιόριζαν. Είχε απόλυτη ανάγκη ένα τσιγάρο και το άναψε με χέρια που έτρεμαν. Η Βέρα, που μπήκε στην ώρα της, παραπάτησε από την κατάπληξη. Περιμένε να βρει την κυρία της ακόμα στο αφρόλουτρο και την είδε να πίνει και να καπνίζει στο μπαλκόνι. Λόγω του καιρού επικρατούσε μισοσκοτάδο, και νόμισε ότι τη γελούσαν τα μάτια της, αλλά γρήγορα βεβαιώθηκε πως έβλεπε θαυμάσια.

«Κυρία, τι κάνετε;» τόλμησε να διαμαρτυρηθεί. «Είστε μούσκεμα, και έξω κάνει πολύ κρύο. Θα αρρωστήσετε!»

Δε γύρισε καν το κεφάλι η Κυβέλη όταν της απάντησε.

«Βέρα, κάνε μου τη χάρη και φύγε. Δε θα χρειαστώ μασάζ σήμερα και θα φτιάξω μόνη μου τα μαλλιά μου!»

Σιωπή διαδέχτηκε την παράλογη διαταγή της, και η καμαριέρα δεν ήξερε τι να κάνει. Μέχρι που της πέρασε από το μυαλό να καλέσει γιατρό. Στα τέσσερα χρόνια που ήταν κοντά στην κυρία Δελμούζου ουδέποτε της δόθηκε τέτοια εντολή. Όταν παρέμεινε με τα πόδια ριζωμένα στο δάπεδο, ανίκανη να κινηθεί από την κατάπληξη, η Κυβέλη στράφηκε προς το μέρος της.

«Τι ακριβώς δεν κατάλαβες απ' όσα σου είπα;» τη ρώτησε θυμωμένη. «Απόψε έχεις ρεπό! Δε θα σε χρειαστώ. Φύγε!»

Η τελευταία λέξη, που είχε κάτι από τη δυναμική μιας έντονης και ξαφνικής σπρωξιάς, έβγαλε την καμαριέρα γρήγορα από τη νάρκη και την έκανε να εξαφανιστεί. Η Κυβέλη έστρεψε πάλι το βλέμμα της στη φωτισμένη Αθήνα, που απλωνόταν πιάτο σχεδόν κάτω από τα πόδια της. Έψαχνε ανάμεσα στα φώτα σαν να μπορούσε να ανακαλύψει εκείνο που φώτιζε την κόρη της, όσο κι αν ήξερε πόσο ανόητο και παράλογο ήταν αυτό που

έκανε. Κρατούσε και την αναπνοή της ακόμα, μήπως ακούσει το παιδί της να τη φωνάζει.

Το μεγάλο ρολόι του σπιτιού άρχισε να χτυπάει τις ώρες. Ήταν έξι, και στο δωμάτιό της επικρατούσε ρευστό σκοτάδι. Δεν μπορούσε να αναβάλλει άλλο την εμφάνισή της. Σύντομα ο Ορέστης θα την περίμενε στο σαλόνι, όπως γινόταν κάθε μέρα. Θα περνούσαν μία ώρα μαζί, όπου θα αργόπιναν κάποιο ποτό και θα συζητούσαν ουδέτερα και αδιάφορα θέματα μέχρι να δειπνήσουν. Όπως κάθε φορά που περίμεναν ξένους, ο Ορέστης θα την ενημέρωνε για το τι έπρεπε να πει ή ποια θέματα όφειλε να αποφυγεί, ώστε η συζήτηση να φτάσει όπου ακριβώς ήθελε. Κανένα δείπνο με καλεσμένους σ' εκείνο το σπίτι δε γινόταν χάριν αναψυχής. Όλα έκρυβαν σκοπιμότητες και συμφέροντα του οικοδεσπότη.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και σκέφτηκε ότι κακώς είχε διώξει τη Βέρα. Απόψε θα χρειαζόταν κάθε δυνατή βοήθεια για να καλύψει την ταλαιπωρία της ψυχής που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της. Αναπήδησε σαν άκουσε το διακριτικό, προειδοποιητικό χτύπημά της – ο συνήθης τρόπος της για να δηλώσει την παρουσία της. Στράφηκε και την είδε να της χαμογελάει δειλά.

«Σκέφτηκα πως ίσως θέλατε τελικά μια μικρή βοήθεια...» της είπε, και η φωνή της έτρεμε ελαφρά.

Η Κυβέλη την κοίταξε και διαπίστωσε πως είχε καταφέρει να τρομοκρατήσει το δύσμοιρο κορίτσι με τη συμπεριφορά της. Ένα αδιόρατο χαμόγελο ανέβηκε στα χείλη της.

«Σ' ευχαριστώ, Βέρα... Είσαι ανεκτίμητη», της αποκρίθηκε και δεν της διέφυγε ο αναστεναγμός ανακούφισης που έβγαλε η κοπέλα. «Με συγχωρείς για πριν... Δεν ήμουν στα καλά μου», αισθάνθηκε την ανάγκη να απολογηθεί.

Η Βέρα, σαν να μην είχε ακούσει τίποτε, ανέλαβε τα καθήκοντά της. Με έμπειρες κινήσεις χτένισε τα μαλλιά της κυρίας της, κι επειδή δεν υπήρχε χρόνος για κάποιο περίτεχνο χτένισμα, της έφτιαξε μια εντυπωσιακή κοτσίδα, την έβαψε αριστοτεχνικά, εξαφανίζοντας κάθε σημάδι κόπωσης, και τη βοήθησε

να φορέσει το μαύρο αμάνικο φόρεμα και να συμπληρώσει την εμφάνισή της με χρυσούς κρίκους στα αυτιά και ασορτί βραχιόλια. Τα λιτά μαύρα πέδιλα με τα ψηλά τακούνια ολοκλήρωσαν τη μεταμόρφωση. Η Κυβέλη κοιτάχτηκε στον ολόσωμο καθρέφτη. Όση ώρα την ετοίμαζε η Βέρα, δεν έβλεπε, δεν άκουγε, δεν ήταν καν εκεί. Και τώρα την κοιτούσε από τον καθρέφτη μια γυναίκα πανέμορφη, φροντισμένη μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, ένας μυστηριώδης κατάμαυρος κύκνος.

«Είστε πολύ όμορφη, κυρία!» τόλμησε να εκφράσει τον θαυμασμό της η καμαριέρα και μετά, πολύ σιγά, με τρόπο, συμπλήρωσε: «Μόνο που το βλέμμα σας...»

Η Κυβέλη στράφηκε και την κοίταξε.

«Τι θες να πεις, Βέρα;»

«Να... Δεν ξέρω τι σας συμβαίνει, μα αν δε θέλετε να καταλάβει τίποτα ο κύριος Ορέστης, πρέπει να συνέλθετε. Το βλέμμα σας δείχνει πως είστε έτοιμη να βάλετε τα κλάματα...»

Είχε δίκιο η Βέρα, και το ήξερε. Όλα πάνω της ήταν όπως έπρεπε να είναι, αλλά η ψυχή της έλειπε, κι αυτό ήταν ζήτημα λίγων λεπτών να το αντιληφθεί ο άντρας της και δε θα του άρεσε καθόλου. Κι όταν κάποιος ή κάτι δυσαραεπούσε τον Ορέστη, πλήρωνε τις συνέπειες, και δεν ήταν ώρα να του ξυπνήσει υποψίες ή να τον κάνει να αναρωτηθεί τι της συνέβαινε. Πολύ περισσότερο να ψάξει και να μάθει όσα με κόπο και θυσίες τού είχε κρύψει τόσα χρόνια...

«Έχεις δίκιο, Βέρα», παραδέχτηκε στην καμαριέρα της και ύστερα συμπλήρωσε: «Σ' ευχαριστώ για όλα απόψε...»

Είδε το κοκκίνισμα της κοπέλας και της χαμογέλασε.

«Καλύτερα έτσι;» τη ρώτησε.

«Πολύ! Καλή διασκέδαση, κυρία.»

Αυτό κι αν ήταν για γέλια! Πού να ήξερε η αθώα καμαριέρα της τι είδους βράδυ την περίμενε...

Όπως πάντα, την υποδέχτηκε ένα αβρό χειροφίλημα από τον Ορέστη μόλις μπήκε στο σαλόνι.

«Είσαι πανέμορφη!» της είπε χαμογελαστά, και την ώρα που της πρόσφερε το ποτό της, άφησε ένα φιλί στο μάγουλό της.

Η κολόνια του, συγκλονιστική όπως πάντα, την τύλιξε με το άρωμά της και βιάστηκε να του χαμογελάσει.

«Χαίρομαι που δεν πάνε χαμένα τα χρήματα που δίνω στο ινστιτούτο, κι ας γκρινιάξεις που πηγαίνω μόνη!» του αποκρίθηκε και προσπάθησε να χρωματίσει με νάζι τη φωνή της.

«Αγαπητή μου, τα λεφτά που δίνεις πάνε χαμένα ούτως ή άλλως!» της αντιγύρισε και προσπάθησε να κρύψει τον εκνευρισμό του. «Είσαι πανέμορφη με ή χωρίς αισθητικό. Πάντα ήσουν και πάντα θα είσαι. Όσο για την εμμονή σου να κυκλοφορείς μόνη για να μη σε βλέπει το προσωπικό απεριοποίητο, τη βρίσκω υπερβολική! Πληρώνονται για μια συγκεκριμένη δουλειά και δεν έχουν άποψη ή τουλάχιστον άποψη που να σε ενδιαφέρει. Ο Λεωνίδας δεν είναι άντρας, αλλά φρουρός σου!»

«Πάλι θα τσακωθούμε για το ίδιο θέμα;» τον ρώτησε και δύσκολα κράτησε τη φωνή της χαμηλή.

Έπρεπε να θυμάται πως ένα πράγμα είχε μάθει καλά στα τόσα χρόνια κοντά του. Ο Ορέστης ήξερε μόνο να διατάζει και δε δεχόταν το όχι ως απάντηση. Αν πήγαινε με τα νερά του, την άφηνε ήσυχη, δεν την έλεγχε ποτέ, είχε στη διάθεσή της όσα χρήματα ήθελε και ήταν ελεύθερη να κάνει οτιδήποτε την ευχαριστούσε, αρκεί να μην έθιγε τον ίδιο ή να μην ανακατευόταν στις δουλειές του. Κατά τα άλλα ζούσε μόνη της, δεν είχε φίλες –το απαγόρευε ο Ορέστης– έπρεπε να είναι διαθέσιμη όποτε εκείνος ήθελε, είτε για το κρεβάτι του είτε για να την επιδεικνύει σαν πανάκριβο έργο τέχνης και να απολαμβάνει τα βλέμματα ζήλιας που του έριχναν οι άσπονδοι φίλοι του. Με πολλή πονηριά είχε κερδίσει το προνόμιο της ελευθερίας της αυτές τις δύο μέρες της εβδομάδας και δεν ήθελε να τον εκνευρίσει. Ειδικά απόψε... Τον πλησίασε και τον χάιδεψε στο μάγουλο.

«Δεν μπορώ να έχω μια ιδιοτροπία, Ορέστη μου;» του είπε, με τη φωνή της τρυφερή και χαδιάρικη όπως του άρεσε.

«Εντάξει, εντάξει! Σ' το επέτρεψα και δεν αλλάζω γνώμη. Αλλά θέλω να προσέχεις!»

«Σου ορκίζομαι ότι παρκάρω πάντα στο γκαράζ του ινστιτούτου, που είναι φυλασσόμενο, και μπαίνω στο κτίριο δίχως χρονοτριβή!» τον καθησύχασε.

«Μπράβο, το καλό μου και υπάκουο κορίτσι!» της αποκριθήκε επαινετικά και της φίλησε το χέρι. «Και τώρα θέλω, πριν έρθουν, να σε ενημερώσω για τους καλεσμένους μας».

«Ορέστη μου, ξέρω... Μου έχεις πει τι προσδοκός απ' αυτή τη συνάντηση. Μου τα είπες όταν έκανα την πρόσκληση. Έχει αλλάξει κάτι;»

«Όχι. Χαίρομαι που τα θυμάσαι! Με κουράζει να λέω τα ίδια δύο φορές».

«Τότε μπορώ να σου πω κάτι εγώ;»

«Τι συνέβη;»

«Να... Δηλαδή δε μας αφορά άμεσα, αλλά για μένα είναι πολύ σημαντικό».

«Να το ακούσω...»

«Ξέρεις, φιλοξενώ μια κοπέλα από σήμερα...»

«Τι είδους κοπέλα;»

«Τη λένε Κατερίνα, και η καημένη έπεσε θύμα κακοποίησης από τον σύζυγό της...»

«Α, τα γνωστά φιλάνθρωπα αισθήματά σου... Και γιατί δεν την πήγες στον ξενώνα κακοποιημένων γυναικών, όπου είσαι πρόεδρος;»

«Επειδή φοβάται πολύ, Ορέστη μου... Δεν ήθελε. Την πήρα σχεδόν με το ζόρι να μείνει λίγο μαζί μας μέχρι να συνέλθει και μετά θα φροντίσω μαζί με την Τερέζα, τη γνωρίζεις, είναι γραμματέας στον ξενώνα, να την τακτοποιήσουμε, να τη βοηθήσουμε με το διαζύγιο και να...»

«Εντάξει, εντάξει, κατάλαβα! Ξέρεις ότι πλήττω με ιστορίες αναξιοπαθούντων».

Το ήξερε φυσικά, γι' αυτό και ανέφερε τόσες λεπτομέρειες,

τις οποίες ήταν σίγουρη πως εκείνος είχε διαγράψει ήδη. Η διαμονή της Κατερίνας δε θα τον αφορούσε από δω και πέρα, δε θα την πρόσεχε καν, κι εκείνη θα φρόντιζε να τη βλέπει όσο λιγότερο γινόταν. Εξάλλου ο Ορέστης έλειπε όλη τη μέρα, και τα βράδια η Κατερίνα θα τα περνούσε στο δωμάτιό της μέχρι να δει τι θα έκανε, μέχρι οι απαγωγείς να προχωρήσουν επιτέλους στην επόμενη κίνηση. Προς το παρόν έπρεπε να συγκεντρωθεί για να φέρει εις πέρας τη βραδιά, που δεν ήταν και εύκολη τελικά. Η κυρία Νικολάου ήταν πιο βαρετή από κάθε άλλη φορά, ενώ η σύζυγος του πρέσβη τέντωσε πολλές φορές τα νεύρα της με τα ξεκάρφωτα κακαριστά της χάχανα. Είπε κι έπραξε όσα έπρεπε, κι όταν ο Ορέστης τής έκανε νεύμα, φρόντισε να οδηγήσει τις κυρίες στο διπλανό σαλόνι, για να μπορέσει εκείνος να στρέψει τη συζήτηση εκεί ακριβώς όπου ήθελε. Κανένας δεν πρόσεξε ότι καθ' όλη τη διάρκεια της βραδιάς δεν άφησε το κινητό της τηλέφωνο από το βλέμμα της, κι όταν κάποια στιγμή χτύπησε, ευτυχώς πέρασε απαρατήρητη η ταραχή με την οποία απάντησε στον άγνωστο αριθμό που την καλούσε. Ήταν κάποια δημοσιογράφος, όμως, που την ήθελε για μια συνέντευξη σχετικά με το φιλανθρωπικό της έργο. Της την υποσχέθηκε κι έκλεισε το τηλέφωνο προσπαθώντας να ξαναβρεί την αναπνοή της αλλά και να ξαναβάλει τις σκέψεις της σε μια τάξη, δίχως να υποπτευτεί τίποτα κανένας.

Οι επισκέπτες αποχώρησαν λίγο πριν από τις δώδεκα, και η Κυβέλη διαπίστωσε με φρίκη πως ο Ορέστης δεν είχε καμία διάθεση να τελειώσει τη βραδιά τους με το τυπικό φιλί που της έδινε συνήθως. Αντίθετα, την πήρε στην αγκαλιά του, και πριν τη φιλήσει, της είπε:

«Απόψε ήσουν πολύ όμορφη, Κυβέλη...»

Ανταποκρίθηκε όπως έπρεπε στο έτσι κι αλλιώς αριστοτεχνικό φιλί του. Ήξερε τη συνέχεια...

«Θα με δεχτείς απόψε στο δωμάτιό σου;»

Γέλια και κλάματα της ήρθαν ανακατεμένα, όπως ανακατε-

μένες ήταν και οι σκέψεις της. Ήταν γελοίο όλο αυτό, χρόνια το ανεχόταν, αλλά απόψε δεν ήταν μια συνηθισμένη βραδιά. Τον πρώτο χρόνο του γάμου τους κοιμόντουσαν μαζί όπως κάθε φυσιολογικό ζευγάρι, και ο Ορέστης ήταν πολύ θερμός και πολύ έμπειρος εραστής. Οι ώρες που περνούσαν στο κρεβάτι, όμως, ήταν πάντα καθορισμένες. Έλειπε ο αυθορμητισμός, έλειπε εκείνο το κάτι που κάνει μια σχέση να απογειώνεται στα σύννεφα και το ζευγάρι να μη θέλει να κατέβει από κει. Τον δεύτερο χρόνο κιόλας ο Ορέστης τα περισσότερα βράδια κοιμόταν σε άλλο δωμάτιο χωρίς καμία δικαιολογία, και η Κυβέλη αποδέχτηκε δίχως σχόλια αυτή την αλλαγή, που δεν ήταν και η μόνη. Έκανε καθετί για να της δείχνει πως ήταν απλώς ένα ακόμα κομμάτι της συλλογής του. Το ήθελε, το είχε και το χρησιμοποιούσε όπου κι όποτε επιθυμούσε. Απόψε λοιπόν το ήθελε και πάλι...

Την ακολούθησε και δεν αντάλλαξαν άλλο φιλή μέχρι να κλείσει η πόρτα πίσω τους. Τι χρειαζόταν άλλωστε; Η «συμφωνία» είχε κλειστεί με το φιλή στο σαλόνι και με τη γελοία ερώτηση όπως πάντα. Σειρά είχε η ίδια και απαράλλαχτη διαδικασία. Την ξάπλωσε στο τεράστιο κρεβάτι της, την έγδυσε αργά, σκορπίζοντας φιλιά εκεί όπου ήξερε ότι της άρεσε, και βυθίστηκε χωρίς βιασύνη στο κορμί της, διεκδικώντας και κερδίζοντας την αμέριστη προσοχή της αλλά και την αδιάκοπη συμμετοχή της. Απόρησε και η ίδια πώς κατάφερε να διαχωρίσει τόσο την ψυχή από το σώμα της, που αντιδρούσε αυτόνομα. Μπορεί ο έρωτας με τον Ορέστη να μην είχε εκπλήξεις ή εξάρσεις, αλλά δεν την άφηνε και ποτέ ανικανοποίητη. Ο αργός, σχεδόν νοχελικός ρυθμός του πάντα κατάφερε να την παρασύρει, κι όταν άρχιζε να γίνεται πιο γρήγορος, ήταν ακριβώς η στιγμή που και η ίδια ήθελε αυτή την αλλαγή. Μόνο που εκείνο το βράδυ κατάλαβε πολύ γρήγορα ότι θα δυσκολευόταν να τον ακολουθήσει, κι αυτό ήταν εξαιρετικά επικίνδυνο. Σ' αυτό το θέμα ο Ορέστης είχε μια έκρηξη αίσθησης, και η παραμικρή υποκρισία από μέρους της θα γινόταν αντιληπτή. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί σε όσα εκείνος

έκανε στο κορμί της, θέλησε και κατάφερε να τον κάνει να χάσει τη συνήθη αυτοκυριαρχία του και την πλημμύρισε ανακούφιση μόλις διαπίστωσε πως ο άντρας της δεν κατάλαβε τίποτα. Κι όταν κύλησε δίπλα της, λαχανιασμένος ακόμα, της ψιθύρισε:

«Δεν είχα καταλάβει ότι σου είχα λείψει τόσο πολύ. Απόψε ήσουν εκρηκτική, αγάπη μου...»

Του χάρισε ένα χαμόγελο που προσπάθησε να το κάνει όσο πιο ευτυχισμένο γινόταν, με τις τύψεις να την κατατρώνε. Δεν έφταναν όλα τα άλλα, είχε να αναρωτιέται τι είχε χαλάσει τόσο τη σχέση τους, τι είχε κάνει τον Ορέστη να γίνει τόσο τυπικός μαζί της, όταν, στις αρχές τουλάχιστον, φαινόταν μέχρι και ερωτευμένος, κι αυτό την είχε κολακέψει τόσο, που είχε ξεχάσει... Τι νόημα είχε να τα σκέφτεται τώρα πια; Το μόνο που είχε σημασία ήταν ότι είχε χάσει το μωρό της.

Την επόμενη μέρα χρειάστηκε πάλι τη μαεστρία της Βέρας για να είναι ευπαρουσίαστη στο πρωινό και να μην αντιληφθεί ο Ορέστης ότι αμέσως μετά την αποχώρησή του από το δωμάτιό της είχε περάσει τη νύχτα καπνίζοντας, δίχως να κλείσει μάτι. Εκείνος, επηρεασμένος και από την επιτυχή έκβαση της βραδιάς σε κάθε επίπεδο, έριξε μιαν αδιάφορη ματιά στην Κατερίνα όταν του τη σύστησε, και πριν φύγει, τη φίλησε και της ανακοίνωσε ότι θα έλειπε τις επόμενες μέρες σε ταξίδι. Πρώτα θα πήγαινε στην Ιταλία, καθώς, όπως της εξήγησε, ήταν απαραίτητη η παρουσία του εκεί μετά τη χτεσινοβραδινή συνομιλία με τον πρέσβη, και ύστερα θα πετούσε κατευθείαν για Ολλανδία. Πρόλαβε την τελευταία στιγμή να συγκρατήσει τον αναστεναγμό ανακούφισης που της προκάλεσε η επικείμενη απουσία του. Τουλάχιστον δε θα χρειαζόταν να προσποιείται. Μάλιστα κατάφερε και να του χαμογελάσει προκλητικά όταν εκείνος της είπε:

«Κι όταν γυρίσω, ελπίζω να επαναλάβουμε τη χτεσινή βραδιά...»

Μόλις έμειναν μόνες, η Κυβέλη άφησε τη μάσκα της ευτυχισμένης συζύγου να πέσει και τα χαρακτηριστικά της σχεδόν αλλοιώθηκαν από την κούραση που ένιωθε.

«Πήγαν όλα καλά;» ζήτησε να μάθει η Κατερίνα.

«Αν εννοείς ότι δεν κατάλαβε τίποτα, τότε ναι, μπορείς να πεις ότι όλα πήγαν καλά!» την αποπήρε η Κυβέλη. «Τα καθάρματα, όμως, παίζουν με τα νεύρα μου! Εκτός...»

Η νέα φροκιαστική σκέψη που της γεννήθηκε την έκανε να χλωμιάσει, και η Κατερίνα βιάστηκε να φέρει ένα ποτήρι νερό στα χείλη της.

«Τι θέλετε να πείτε, κυρία Δελμούζου;» ρώτησε. «Τι σας πέρασε από το μυαλό;»

«Κι αν το παιδί δεν το πήραν για λύτρα, αλλά για κάποιον άλλο λόγο; Αν, ας πούμε, πουλήσουν τα όργανα;»

Φρίκη χρωμάτισε τη φωνή της και ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει, αλλά η Κατερίνα την τράνταξε ελαφρά.

«Σκεφτείτε λογικά! Με τα λύτρα θα βγάλουν πολύ περισσότερα. Όχι! Η Μαργαρίτα είναι ζωντανή, είναι μια χαρά. Και θα δείτε ότι σύντομα θα επικοινωνήσουν μαζί σας!» της απάντησε μεγαλόφωνα. «Το ηθικό θέλουν να σας σπάσουν!»

Πήρε βαθιά ανάσα η Κυβέλη. Έπρεπε να κρατήσει την ψυχραιμία της, ήταν απαραίτητο πια να παραμείνει ήρεμη. Τα λόγια της Κατερίνας ήταν εντελώς λογικά κι έσπειραν λίγη αισιοδοξία μέσα της, που την είχε τόσο ανάγκη.

Ένα χτύπημα στην πόρτα, γνώριμο σαν κώδικας, ακούστηκε, και εμφανίστηκε ο Λεωνίδας. Ήταν ο μόνος που έμπαινε χωρίς να τον αναγγείλει η οικονόμος. Έριξε ένα βλέμμα στην Κατερίνα, που βιάστηκε να απομακρυνθεί από την Κυβέλη.

«Όλα εντάξει, κυρία Δελμούζου;» τη ρώτησε, όπως κάθε πρωί άλλωστε. «Τι ώρα θα φύγουμε;»

«Να πάμε πού;»

«Η γραμματέας σας με ενημέρωσε πως σήμερα έχετε συνεδρίαση στον Ξενώνα και το μεσημέρι σας περιμένει για φαγητό

η σύζυγος του υπουργού Παιδείας για κείνη τη δωρεά που σκοπεύει να κάνει ο κύριος Δελμούζος...»

«Λεωνίδα, δε θα βγω σήμερα. Δε νιώθω καλά... Είμαι λιγάκι κουρασμένη δηλαδή», βιάστηκε να διορθώσει, πριν ο Λεωνίδας ειδοποιήσει τον Ορέστη και ξεσηκώσει όλο τον ιατρικό σύλλογο με ένα του τηλεφώνημα. «Τηλεφώνησε, σε παρακαλώ, στη Μαριέττα να μην έρθει και να ακυρώσει όλα μου τα ραντεβού».

Ήξερε πως όσα έλεγε κι όσα ζητούσε ήταν εκτός πρωτοκόλλου, όπως αυτό είχε οριστεί μέχρι εκείνη τη στιγμή, αλλά είχε ξεπεράσει ήδη κατά πολύ τις αντοχές της για να νοιαστεί.

«Εξάλλου βαριέμαι θανάσιμα την κυρία μαζί με την οποία θα έπρεπε κανονικά να γευματίσω...» συμπλήρωσε χαμογελώντας. «Τα λεφτά θα τα πάρει. Δεν είναι ανάγκη να την υποστώ κιόλας και να μου χαλάσει το στομάχι!»

Ο Λεωνίδας τής χαμογέλασε, με το υπηρεσιακό του ύφος να δείχνει την απαιτούμενη κατανόηση, αλλά στην πραγματικότητα λίγο τον ενδιέφερε όλο αυτό. Σημασία είχε ότι και σήμερα θα μπορούσε να περάσει τη μέρα του δίχως να τρέχει πίσω από την κυρία Δελμούζου από δω και από κει. Βιάστηκε να αποχωρήσει και να αφήσει και πάλι τις γυναίκες μόνες. Η κυρία του είχε βρει ένα είδος κατοικίδιου για να διασκεδάσει την πλήξη της, και ο ίδιος θα απολάμβανε στη NOVA έναν αγώνα που δεν ήθελε να χάσει.

Δεν πρόλαβε να κλείσει η πόρτα πίσω του, και άνοιξε πάλι, αυτή τη φορά από την Άννα.

«Κυρία, ένας κούριερ έφερε αυτό τον φάκελο για σας...» της είπε και της παρέδωσε έναν καφέ φάκελο.

Δεν της διέφυγε πως η κυρία της άρχισε να τρέμει αμέσως μετά, αλλά υπάκουσε στο ένα και μοναδικό νεύμα της, που της έλεγε ξεκάθαρα να φύγει.

«Κυρία...» τόλμησε να πει η Κατερίνα.

«Αυτό είναι!» της φώναξε εκείνη ταραγμένη. «Κατερίνα, αυτό είναι. Επιτέλους!»

Μόνο που δεν είχε το κουράγιο να ανοίξει τον φάκελο. Ξαφνικά όλες της οι κινήσεις έγιναν αργές, σχεδόν υποτονικές. Δεν ήξερε αν θα είχε το κουράγιο να αντιμετωπίσει το περιεχόμενο του. Τον άνοιξε με μεγάλη προσοχή, κι όταν αντίκρισε τη φωτογραφία που της έστειλαν, μια μικρή κραυγή βγήκε από τα χείλη της, τα οποία βιάστηκε να καλύψει με τα χέρια της, που έτρεμαν ανεξέλεγκτα. Η Κατερίνα έτρεξε να δει κι εκείνη και πάγωσε. Στη θολή, για ευνόητους λόγους, εικόνα φαινόταν η Μαργαρίτα. Στο σκοτεινό δωμάτιο όπου την κρατούσαν, ξαπλωμένη σ' ένα άθλιο κρεβάτι, ήταν δεμένη με πέντε αλυσίδες που κατέληγαν σε χοντρούς κρίκους – περασμένοι ένας σε κάθε άκρο της και ο πέμπτος στον μικροσκοπικό λαιμό της. Τους κρίκους κρατούσαν σφιγμένους γύρω της ισάριθμα λουκέτα. Τα ματάκια της κοιτούσαν τον φακό τρομαγμένα. Η Κυβέλη δεν άντεξε άλλο την εικόνα. Γλίσπρησε και σωριάστηκε λιπόθυμη στο χαλί. Πανικόβλητη η Κατερίνα, προσπάθησε να τη συνεφέρει. Αν έμπαινε κανείς μέσα, θα γινόταν άνω κάτω ο κόσμος. Της έβρεξε το πρόσωπο, την ταρακούνησε κι έσταξε στα χείλη της λίγο κονιάκ που βρήκε στο μπαρ της τραπεζαρίας. Ανάσανε κανονικά μόνο όταν είδε τα μάτια της Κυβέλης να ανοίγουν και το βασανισμένο βλέμμα της να σταματάει πάνω της.

«Δόξα τω Θεώ, κυρία!» αναφώνησε και τη βοήθησε να σηκωθεί με κόπο.

Αμέσως την έβαλε να καθίσει σε μια πολυθρόνα, ενώ η γυναίκα είχε αναλuthεί ήδη σε λυγμούς, που την τράνταζαν σύγκορμη.

«Το μωρό μου...» ψέλλιζε. «Το μωράκι μου... Τι του έκαναν, Θεέ μου; Τι τους έφταιξε ένα μωρό; Ποιος μπορεί να είναι τόσο κτήνος ώστε να δέσει σαν ζώο ένα απροστάτευτο παιδί;»

Η Κατερίνα δεν ήξερε τι να πει, σοκαρισμένη κι εκείνη από το θέαμα. Οι λυγμοί της συνάντησαν αυτούς της Κυβέλης. Χωρίς να το καταλάβουν οι δύο γυναίκες, είχαν αγκαλιαστεί, προσπαθώντας να παρηγορήσει η μια την άλλη. Μάταια, όμως. Το προσωπάκι του παιδιού στη φωτογραφία ήταν σαν αλάτι σε ανοιχτή

πληγή. Οι αλυσίδες που κρατούσαν δέσμο το παιδικό κορμάκι πλήγωναν κι εκείνες, τους ξέσκιζαν τις σάρκες.

Η Κυβέλη συνήλθε πρώτη· ήταν επιβεβλημένο να συνέλθει. Δεν μπορεί να της είχαν στείλει απλώς μία φωτογραφία... Έψαξε στον φάκελο και διαπίστωσε πως είχε δίκιο. Στο εσωτερικό του ένα φύλλο χαρτί, γραμμένο σίγουρα σε υπολογιστή, με κεφαλαία γράμματα έδινε τις απαραίτητες εξηγήσεις:

ΔΕ ΘΑ ΠΑΘΕΙ ΤΙΠΟΤΕ ΑΝ ΚΑΝΕΙΣ Ο,ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΜΕ.
 ΠΕΝΤΕ ΛΟΥΚΕΤΑ, ΠΕΝΤΕ ΚΛΕΙΔΙΑ.
 ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΑΚΟΥΣ, ΘΑ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙΣ
 ΚΙ ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΛΟΥΚΕΤΟ ΤΟΥ.
 ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΣΟΥ.
 ΑΝ ΜΙΛΗΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ, ΔΕ ΘΑ ΤΗ ΔΕΙΣ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ
 ΖΩΝΤΑΝΗ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΗ!
 ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΟΔΗΓΙΕΣ...

Το φύλλο γλίστρησε απαλά από τα χέρια της. Άρχισε μόλις ο εφιάλτης...

Το πρώτο κλειδί

Η Κυβέλη Παπαδάτου γεννήθηκε μια σημαδιακή ημερομηνία. Ήταν το ξημέρωμα της 23ης προς την 24η Ιουλίου του 1977, όταν έκλειναν τρία χρόνια από την επάνοδο του Κωνσταντίνου Καραμανλή και την απαρχή της μεταπολίτευσης. Η μητέρα της, Κίκα Παπαδάτου, δεν της συγχώρεσε ίσως ποτέ το γεγονός ότι εξαιτίας του εσπευσμένου ερχομού της στη ζωή την εμπόδισε να παρευρεθεί στη δεξίωση του Προέδρου της Δημοκρατίας, συνοδευοντας τον σύζυγό της, Ηλία Παπαδάτο, ο οποίος ήταν από τότε σημαντικός πολιτικός παράγων χάρη στην παράδοση της οικογένειάς του, που γεννούσε κραταιούς πολιτικούς. Ελάχιστη παρηγοριά ήταν η ανθοδέσμη που της εστάλη από τον ίδιο τον Κωνσταντίνο Καραμανλή για τη γέννηση της κόρης της, με κάρτα γραμμένη από το χέρι του. Εκείνη θα προτιμούσε να φορέσει την πανάκριβη τουαλέτα που με τόσο κόπο είχε διαλέξει για να μισοκρύψει, στο μέτρο του δυνατού, την προχωρημένη εγκυμοσύνη της. Ο γυναικολόγος της την είχε διαβεβαιώσει πως ο τοκετός απείχε τουλάχιστον δύο εβδομάδες, αλλά η μικρή Κυβέλη φάνηκε βιαστική, με αποτέλεσμα να πάει χαμένη η τουαλέτα και η μητέρα της να χάσει τη λαμπρή δεξίωση.

Δεν ήταν, όμως, και η μόνη απογοήτευση που γνώρισαν οι γονείς από το νεογέννητο. Εκτός από το ίδιο το φύλο του, δεδομένου ότι σαφώς υπήρχε προτίμηση για ένα αγόρι, που θα συνέχιζε όχι μόνο το όνομα, αλλά και την πολιτική παράδοση της οικογένειας, η μικρή έδειξε από πολύ νωρίς ότι δε θα ακολουθούσε τους κανόνες της τάξης στην οποία είχε την τύχη να γεννηθεί. Μόνο τα πρώτα χρόνια της ζωής της αποζημίωσε τους

γονείς της με την τελειότητα της ομορφιάς της και την εξυπνάδα της, που έκαναν όλο τον κόσμο να τους δίνει συγχαρητήρια. Η νεαρή δεσποινίς Παπαδάτου ήταν ένα πλάσμα γεμάτο χάρη και ομορφιά, και η μητέρα της την έντυνε με τρόπο που έδειχνε πως είχε μόλις δραπετεύσει από περιοδικό μόδας για μικρά κοριτσάκια. Αυτό, σε συνδυασμό με την εκπληκτική ομορφιά της, έκανε τα κεφάλια να γυρίζουν όπου κι αν έμπαινε η οικογένεια. Πολύ ψηλή για την ηλικία της, με μάτια πανέξυπνα και κατάμαυρα μαλλιά, που η μητέρα της φρόντιζε να είναι πάντα καλοχτενισμένα, αρμονικές κινήσεις και κυρίως ζηλευτή ανατροφή.

Μόλις μπήκε στο γυμνάσιο, άρχισαν να κάνουν αισθητή την παρουσία τους τα πρώτα μαύρα σύννεφα. Η Κυβέλη απαρηνήθηκε τα κομψά και ακριβά ρούχα που της διάλεγε η Κίκα, η προτίμησή της στα μοντέρνα μπλου τζιν ήταν αιτία ατέρμονων διαφωνιών ανάμεσα σε μητέρα και κόρη, και τα αθλητικά παπούτσια προκαλούσαν απανωτές κρίσεις στη σνομπ Κίκα Παπαδάτου.

Ο Ηλίας Παπαδάτος από πολύ νωρίς δεν έδειχνε κανένα ενδιαφέρον για τα του οίκου του. Ειδικά η ανατροφή της Κυβέλης ήταν δουλειά της Κίκας, και βλέποντας τα αποτελέσματα, δεν είχε λόγο να αμφιβάλλει. Εξάλλου εκείνη την εποχή, που η κόρη του ήταν αρκετά μικρή ακόμα, είχε πολύ πιο σοβαρά προβλήματα. Η πολιτική του καριέρα είχε βαλτώσει και το να είναι απλός βουλευτής ενός κόμματος, έστω και με ισχυρή δυναμική, δεν τον κάλυπτε πια. Άλλωστε, ποτέ δεν κατάφερε να κρύψει το γεγονός ότι ήταν επαγγελματίας πολιτικός, δίχως την περιττή άγκυρα της εμπαθούς ιδεολογίας. Μπορεί από τον πατέρα του, τον παππού του και τον προπάππο του να είχε κληρονομήσει τη ροπή προς τη δεξιά και να δραστηριοποιήθηκε στους κόλπους της η οικογένεια Παπαδάτου, αλλά στόχος του ίδιου ήταν να γίνει υπουργός. Μόνο που δεν έβλεπε πώς θα το κατάφερε αν δεν προσχωρούσε στις τάξεις του κυβερνώντος κόμματος, αν δεν ξέφευγε από τα δεσμά που έφεραν το όνομα «αντιπολίτευση». Του ερχόταν βέβαια πολύ βαρύ να αποχωρήσει από ένα κόμμα στο οποίο ανήκε παραδο-

σιακά η οικογένειά του, αλλά από το 1981 και μετά, με την απρόσμενη νίκη του ΠΑ.ΣΟ.Κ., όφειλε να παραδεχτεί ότι δύσκολα θα έβλεπε το κόμμα του ξανά στην εξουσία. Με σύμβουλο τον καλό του φίλο Σέργιο Στεφανάτο, ραγδαία ανελισσόμενο στις βαθμίδες του αστυνομικού σώματος, από το 1983 και εξής άρχισε να κινείται διακριτικά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Τόσο το όνομά του όσο και η οικογενειακή του παράδοση ήταν οι λόγοι για τους οποίους αυτή του η στροφή έκανε αίσθηση και βιάστηκαν να τον υποστηρίξουν. Στις εκλογές του 1985 εκλέχτηκε επιτέλους βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος κι ως ανταμοιβή για τη μεταστροφή του έγινε υφυπουργός του τότε Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων. Όλα ήταν πια τέλεια στη ζωή του. Είχε μια θαυμάσια οικογένεια, είχε ανέβει ένα σκαλί ακόμα, ο επόμενος στόχος για τον υπουργικό θώκο φάνταζε πλέον εφικτός και ο δρόμος προς αυτόν σύντομος.

Όταν άρχισαν οι καβγάδες μάνας και κόρης, ο Ηλίας είχε πολύ πιο σοβαρά προβλήματα στο κεφάλι του, και το σπίτι του τον έβλεπε σπάνια. Η κυβέρνηση είχε καταρρεύσει, το ειδικό δικαστήριο είχε στηθεί, κι όλα έδειχναν ότι είχε έρθει το τέλος μιας εποχής. Απελπισμένος, είχε στραφεί πάλι στον φίλο του για βοήθεια, αλλά και ο ίδιος ο Σέργιος ήταν πλέον σε δεινή θέση εξαιτίας των απόψεών του, που πολλές φορές είχε εκδηλώσει. Για κείνον ο Ανδρέας Παπανδρέου ήταν θεός, έπινε νερό στο όνομά του. Όταν ορκίστηκε η κυβέρνηση Μητσοτάκη το 1990, ο Ηλίας Παπαδάτος ήταν και πάλι ένας απλός βουλευτής και είχε να αντιμετωπίσει και τη χλεύη των παλιών συναδέλφων του.

«Μα τι φαντάστηκες, αγαπητέ μου;» του είπε ειρωνικά ένας άσπονδος φίλος του από τις παλιές εποχές. «Ότι θα επιτρέπαμε για πολύ ακόμα τον διασυρμό της μακροβιότερης παράταξης; Ήρθε η ώρα να πάει κάθε κατεργάρης στον πάγκο του. Κι αυτό, όπως αποδείχθηκε, δεν είναι σχήμα λόγου όσον αφορά τον ηγέτη που επέλεξες να ακολουθήσεις!»

Κατάπιε με πολύ κόπο την οργή του, κι όταν επέστρεψε στο

σπίτι του κι έπεσε πάνω σε μία ακόμα διένεξη μεταξύ Κίκας και Κυβέλης, ξέσπασε, και ήταν η πρώτη φορά που η γυναίκα του τον είδε σε τέτοια κατάσταση.

Η Κυβέλη είχε αγοράσει άλλο ένα από κείνα τα τζιν που φαίνονταν ταλαιπωρημένα, με ξέφτια να κρέμονται από τις τρύπες που έχασκαν στα γόνατα, και η μητέρα της είχε μείνει να το κοιτάξει άναυδη. Πολύ γρήγορα βέβαια είχε βρει τη φωνή της, και μάλιστα στους υψηλούς της τόνους, για να επιτεθεί στην Κυβέλη.

«Πήγαινε αυτή τη στιγμή ν' αλλάξεις!» της ούρλιαξε κατακόκκινη. «Κι όταν εμφανιστείς πάλι μπροστά μου, φρόντισε η αμφιέση σου να ταιριάζει στο όνομα και στη θέση σου!»

«Το όνομα και η θέση μου δεν κινδυνεύουν από ένα παντελόνι σαν αυτά που φορούν όλες οι φίλες μου!» της είχε αντιγυρίσει με θράσος η μικρή.

«Εγώ δεν είδα τα κορίτσια στον κύκλο μας να κυκλοφορούν με τρύπια ρούχα σαν ζητιάνες!»

«Αυτές δεν είναι οι φίλες μου!» της αποκρίθηκε η Κυβέλη.

«Α, ναι, βέβαια!» την ειρωνεύτηκε η μητέρα της. «Ξέχασα! Εσύ έχεις άλλον κύκλο γνωριμιών. Αλλά δε φταίει κανένας, μόνον ο πατέρας σου, που, για να διατρανώσει τις νέες σοσιαλιστικές του πεποιθήσεις, σ' έβαλε σε δημόσιο, ώστε να συναναστρέφεται την κόρη κάθε άπλυτου εργάτη!»

Ήταν η στιγμή που μπήκε στο σπίτι ο Ηλίας, και πριν καν προλάβει να πει λέξη, η γυναίκα του στράφηκε εξαγριωμένη εναντίον του.

«Επιτέλους, ήρθες; Ηλία, απαιτώ... Μ' ακούς; Απαιτώ η κόρη μας να φύγει από το δημόσιο και να επιστρέψει στο ιδιωτικό σχολείο, που αρμόζει στη θέση και στο όνομά μας! Δε θ' ανεχτώ άλλο αυτή την κατάσταση. Μπορεί εσύ να τρελάθηκες και να ακολουθήσες μια χίμαιρα, όπως αποδείχθηκε, αλλά εγώ έχω υποχρέωση να κρατήσω ψηλά το όνομά μας! Κι αν έχεις ακόμα λίγο μυαλό στο κεφάλι σου, φρόντισε να επιστρέψεις γρήγορα εκεί απ' όπου έφυγες. Πήγαινε να ζητήσεις γονατιστός συγ-

γνώμη από τον αρχηγό, κάνε ό,τι θεωρείς απαραίτητο, αλλά δεν ανέχομαι άλλο αυτή την κατάσταση! Σχεδόν ντρέπομαι να κυκλοφορήσω. Και σταμάτα να κάνεις παρέα με αυτό τον λαϊκό τύπο, τον Στεφανάτο, που σε πήρε στον λαιμό του! Δε βλέπεις πια τι γίνεται στο ίδιο σου το σπίτι; Κοίτα λίγο την κατάντια της κόρης σου, κοίτα το...»

«Αρκετά!»

Η φωνή του Ηλία έκοψε μαχαίρι τη ρητορική διάθεση της γυναίκας του και το γεγονός ότι συνοδεύτηκε από ένα δυνατό χτύπημα του χεριού του στο τραπέζι έκανε μάνα και κόρη να κερώσουν.

«Αν νομίζεις ότι το μεγαλύτερο πρόβλημά μου είναι οι ενδυματολογικές προτιμήσεις μιας έφηβης, είσαι γελασμένη!» της φώναξε, και η Κίκα απέναντί του είχε μείνει άγαλμα. Μόνο οι συσπάσεις των βλεφάρων της έδειχναν ότι ανέπνεε ακόμη, αλλά μετά βίας. Εκείνος συνέχισε σε πιο έντονο τόνο και με ακόμα πιο δυνατή φωνή: «Δεν εννοείς να καταλάβεις ότι κινδυνεύει να καταρρεύσει όλη η καριέρα μου; Δεδομένου ότι διέπραξα ήδη μία φορά το αμάρτημα της αποστασίας, επειδή έτσι με αποκαλούν, αποστάτη, μου απαγορεύει να το ξανακάνω επιστρέφοντας στο παλιό μου κόμμα! Είναι μονόδρομος πια. Δεν μπορώ ν' αλλάζω κόμματα όποτε μ' αρέσει, και κυρίως επειδή η συμβία μου βρίσκει πως η παρούσα πολιτική μου τοποθέτηση δεν ταιριάζει στο... image της! Επιπλέον, καλό θα είναι να θυμάσαι στο μέλλον ότι καθήκον και προτεραιότητα μιας συζύγου, και μάλιστα ενός πολιτικού, είναι να στηρίζει τον άντρα της. Εσένα το κύριο μέλημά σου είναι οι τουαλέτες και οι κοινωνικές σου συναναστροφές! Όσο για τον Σέργιο, είναι ο μόνος αληθινός μου φίλος. Θα σε παρακαλέσω λοιπόν να μην επαναλάβεις το γελοίο αίτημά σου! Εγώ δε σου παραπονέθηκα ποτέ για όλες αυτές τις... σουσούδες με τις οποίες αρέσκασαι να κάνεις παρέα. Και τώρα θα πάω στο γραφείο μου και δε θέλω να με ενοχλήσετε!»

Επί αρκετή ώρα μετά το ξέσπασμά του καμία από τις δύο δεν

τόλμησε να ανοίξει το στόμα της. Αποσύρθηκαν μουνδιασμένες καθεμιά στο δωμάτιό της.

Η Κυβέλη πολύ σύντομα ξαναβρήκε το κέφι της, αλλά δεν έβαλε το στερεοφωνικό της στη διαπασών, όπως συνήθιζε. Συμφωνούσε πολύ περισσότερο με τον πατέρα της παρά με τη μητέρα της. Επιπλέον, η είσοδός του, έστω και κάτω από αυτές τις συνθήκες, απέτρεψε ακόμα έναν καβγά με τη μητέρα της κι ένα τουλάχιστον ωριαίο κήρυγμα για το ποια έπρεπε να είναι η συμπεριφορά μιας κόρης Παπαδάτου.

Η Κίκα, από την πλευρά της, ένιωθε άρρωστη. Στα τόσα χρόνια του γάμου τους ο Ηλίας ποτέ δεν είχε αγριέψει τόσο πολύ ούτε την είχε κατηγορήσει για αναισθησία. Μες στην ταραχή της μπορούσε φυσικά να αναγνωρίσει την αλήθεια των λόγων του. Εξάλλου το είχε συζητήσει και μαζί της πριν αλλάξει παρόταξη, κι εκείνη είχε συμφωνήσει μπροστά στη λαχτάρα της να γίνει κυρία υπουργού. Αλλά μετά είχε δει όλα της τα όνειρα να κατακρημνίζονται μαζί με την πτώση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τον διασυρμό του ηγέτη του. Θεωρούσε αδύνατο να ορθοποδήσει το κόμμα, πολύ δε περισσότερο να ξαναγίνει κυβέρνηση. Κάποιες κυρίες μάλιστα διατείνονταν ότι η προσωπική ζωή του σοσιαλιστή ηγέτη, η σχέση του και ο γάμος του με την κατά πολύ νεότερή του Δήμητρα Διάνη, τοποθετούσε άλλο ένα λιθάρι στον τερματισμό της πολιτικής του καριέρας. Πρώτη φορά, όμως, συνειδητοποιούσε πως όλο αυτό το κακό συμπαρέσυρε και τους ίδιους και ίσως οδηγούσε στη λήξη της καριέρας και του συζύγου της. Ούτε να το διανοηθεί δεν ήθελε κάτι τέτοιο. Όταν παντρεύτηκε τον Ηλία, ήταν εν μέρει για το γοητευτικό παρουσιαστικό του, αλλά κυρίως για τη δύναμη που κατείχε και για το λαμπρό του μέλλον, όπως αυτό προδιαγραφόταν τότε. Έβλεπε τον εαυτό της ως κυρία υπουργού αρχικά, αλλά ίσως αργότερα γινόταν και Πρώτη Κυρία της χώρας. Τουλάχιστον αυτά τα επιχειρήματα είχαν χρησιμοποιήσει οι γονείς της όταν την παρότρυναν να αποδεχτεί την πρόταση του νεαρού τότε πολιτευτή Ηλία Παπαδάτου.

Πολύφερνη νύφη εκείνη, θα συμπλήρωνε με την προίκα της τη μεγάλη περιουσία των Παπαδάτων και θα βοηθούσε στην ανέλιξη του γαμπρού μια ώρα γρηγορότερα. Με αυτά τα δεδομένα έγινε τότε και το συνοικέσιο. Μέχρι εκείνη τη στιγμή η Κίκα δεν είχε κανέναν λόγο να μετανιώνει για έναν γάμο που της χάρισε ό,τι ονειρεύτηκε. Το μόνο ίσως μελανό σημείο ήταν και για τους δύο η αδυναμία τους να αποκτήσουν δεύτερο παιδί, αλλά αμέσως μετά την Κυβέλη οι απανωτές αποβολές της ματαίωσαν τα σχέδιά τους για έναν διάδοχο.

Τώρα, όμως, πρώτη φορά η Κίκα φοβόταν τις εξελίξεις. Είχαν μπει στο περιθώριο, δεν έβλεπε πώς θα κατάφεραν να ξαναβγούν στο προσκήνιο και αντιλαμβανόταν ότι κινδύνευε η πολιτική καριέρα του Ηλία. Το να επιστρέψει, το έβλεπε κι εκείνη, θα ήταν ανόητο από μέρους του και θα έχανε το κύρος του ως πολιτικός. Το να παραμείνει με την ελπίδα της ανάκαμψης ήταν ο μόνος δρόμος, κι έτσι το μοναδικό που μπορούσαν να κάνουν ήταν να προσεύχονται ώστε το κόμμα τους να ξαναγίνει κυβέρνηση. Η Κίκα είχε γνωρίσει τον Ανδρέα Παπανδρέου και παραδεχόταν ότι αυτός ο άνθρωπος είχε μian αύρα μαγική και τεράστιες ικανότητες, ενώ το μυαλό του ήταν αξιοζήλευτο. Αποφάσισε να παρακολουθεί πιο στενά τις πολιτικές εξελίξεις και να σταθεί πλάι στον άντρα της, όπως της είχε ζητήσει. Θα προσπαθούσε να παραβλέψει και την αντιπάθεια που ένιωθε για τον Σέργιο. Ήταν πολύ λαϊκός για τα γούστα της, και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσε μπορεί να τον είχαν αναγάγει σε θρύλο στην Ασφάλεια, αλλά δεν τον ανέβαζαν καθόλου στην εκτίμησή της. Επιπλέον, το γεγονός ότι ήταν αμετανόητος εργένης αποτελούσε για κείνη παραβατική συμπεριφορά. Από απρόσεκτες κουβέντες του Ηλία είχε μάθει πως η προσωπική του ζωή ήταν θυελλώδης και επί μεγάλο διάστημα συζούσε με μια γυναίκα που το πρότερο επάγγελμά της ήταν αυτό που είθισται να αναφέρεται ως το αρχαιότερο... Ανήκουστο για την Κίκα, λόγος χαμόγελου για τον Ηλία. Εκείνος έβλεπε τον παιδικό του φίλο να κάνει όσα

ίως ήθελε και ο ίδιος, αλλά δε θα τολμούσε ποτέ. Σε μια συζήτησή τους στα χρόνια των σπουδών, ο Σέργιος είχε προσπαθήσει να τον παρασύρει σε μια ζωή πιο φυσιολογική για την ηλικία του, αλλά ματαίως.

«Δεν μπορώ, Σέργιε...» του είχε πει ο νεαρός φοιτητής. «Δεν είμαι μόνο εγώ. Πίσω μου υπάρχει ένα όνομα που πρέπει να διαφυλάξω...»

«Ναι, αλλά μέσα σου υπάρχει κι ένας νέος άντρας που πρέπει να ζήσει. Έτσι όπως μου τα λες, εσύ πίσω σου δεν έχεις όνομα, αλλά τη σιδερόμπαλα του βαρupoινίτη!»

«Είσαι υπερβολικός, νομίζω...»

«Εγώ; Εσύ είσαι, αλλά δεν το βλέπεις! Τι θα πάθει δηλαδή το βαρύ όνομα των Παπαδάτων αν ο νεαρός τους γόνος ξεδώσει λίγο σε πιο ενδιαφέροντα στέκια απ' αυτά όπου σε υποχρεώνουν οι γονείς σου να πηγαίνεις; Στο κάτω κάτω, αν είναι να γίνεις πολιτικός, δες πρώτα πώς ζει και ο απλός λαός! Μπορεί να γίνεις υπουργός Δημόσιας Τάξης, ας πούμε. Θα ξέρεις τον... υπόκοσμο από πρώτο χέρι!»

«Σέργιε, δε γίνεται... Αν ο πατέρας μου μάθει ότι σε ακολουθήσα σε ύποπτα καταγώγια σαν αυτά όπου συχνάζεις, τότε αλίμονό μου!»

«Μα πού θα το μάθει; Δε θα βγάλουμε και ντελάλη! Θα πάμε, θα περάσουμε καλά με ενδιαφέρουσες και... πρόθυμες κυρίες, και ούτε γάτα ούτε ζημιά. Επιτέλους, άντρας είσαι, έχεις κάθε δικαίωμα!»

«Πρώτα είμαι Παπαδάτος κι έχω μόνο υποχρεώσεις. Λυπάμαι...» είχε αποκριθεί θλιμμένα ο Ηλίας, και ο φίλος του δε συνέχισε τη συζήτηση. Προσπάθησε κι άλλες φορές, αλλά δίχως να καταφέρει τίποτα. Και μιλούσε με κάθε λεπτομέρεια για τις ατασθαλίες του, μια κι έβλεπε ότι τα κατορθώματά του διασκέδαζαν τον φίλο του και τα άκουγε προσεκτικά χωρίς ίχνος ζήλιας, αλλά με ένα χαμόγελο κι ένα βλέμμα περηφάνιας, σαν να του έλεγε: «Μπράβο! Κάνε ό,τι δεν μπορώ εγώ».

ΔΕ ΘΑ ΠΑΘΕΙ ΤΙΠΟΤΕ ΑΝ ΚΑΝΕΙΣ Ο,ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΜΕ. ΠΕΝΤΕ
ΛΟΥΚΕΤΑ, ΠΕΝΤΕ ΚΛΕΙΔΙΑ. ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΥΠΑΚΟΥΣ,
ΘΑ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙΣ ΚΙ ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΛΟΥΚΕΤΟ ΤΟΥ.
ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΣΟΥ. ΑΝ
ΜΙΑΗΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ, ΔΕ ΘΑ ΤΗ ΔΕΙΣ ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΖΩΝΤΑΝΗ
ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΗ! ΠΕΡΙΜΕΝΕ ΟΔΗΓΙΕΣ...

Aπό κείνη την ώρα άρχισε ο εφιάλτης. Η μικρή
της κόρη, η Μαργαρίτα της, ήταν στα χέρια
απαγωγέων, δεμένη με πέντε αλυσίδες σαν μι-
κρό ζώο. Δεν μπορούσε να ζητήσει βοήθεια
από κάποιον, αφού κανένας δεν ήξερε την ύπαρξη του παι-
διού. Ούτε καν ο άντρας της, ο παντοδύναμος Ορέστης Δελ-
μούζος. Έπρεπε να υπακούσει με όποιο τίμημα...

ISBN 978-618-01-0521-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14485

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ Ξ Ε Π Α Φ Η